

Ч. 2 ЛЮТИЙ 1982

NO. 2 FEBRUARY 1982

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XXXIX Ч. 2 ЛЮТИЙ

1982

No. 2 FEBRUARY Vol. XXXIX

Привіт у 90-ліття Патріярха	1
У.Л. Геройство-перемога над смертю	1
Зима в поезіях	2
Н. Кормелюк. Збереження української родини	4
Д. Ярославська. Мати твоя	5
Вітаємо з уродинами	6
В. Стус. Ти вже не згинеш	6
О. Муссаковська. У пам'ять письменниці	7
Український Музей	8
О. Ільяшенко. Верета — рядно	8
О. Теліга. Неповторне свято. Засудженим	9
У.Л. Марія Гарасовська-Дачишин	10
О-КА. Чи зникає наша гостинність	11
В. Симоненко. Земле рідна	11
Тільки між нами і телефоном. П. Калинович	12
Листи до Редакції	13
Звернення до українських жінок.	14
Анкета організаційного комітету конференції	15
Г. Совачева. Крізь пориви життя	17
Пастуша культура гуцулів. І. Сеньків	18
Вісті з Централі	19
100-тисячний Фонд ім. О. Лотоцької	20
СФУЖО	21
Our Life	23
Харчування Л. Гриців. Дрібне дріжджеве печиво	27
Вишивка для немовлят	28
Серед квітів і зелені. Наталка. Амариліс	29
Дописи з діяльності	30
Посмертні згадки	33
Нашим малютам	34
Замість квітів	36
Загальні збори	обкл.

ГОЛОВНА УПРАВА СУА РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ "НАШОГО ЖИТТЯ"
 108 Second Ave. Редактор Уляна Любович
 New York, N. Y. 10003 Tel (212) 674-5508
 Tel. (212) 533-4646

Директор Канцелярії Марта Данилюк

Український Музей — 203 Second Ave., New York, N. Y. 10003 tel (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня.
 Редактор — Уляна Любович
 Редакційна колегія: Світлана Андрушків, Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець, Англомовні сторінки ред. А. Г. Савицька
 "Розвага — забава" ред. Віра Андрушків.
 Мовна редакція — Наталя Лівницька-Холодна.

На обкладинці: Марія Гарасовська-Дачишин. Пейзаж. Олія
 Cover illustration. Maria Harasowska-Daczyszyb. Landscape. Oil

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices".

© Copyright 1981, Ukrainian National Women's League of America, Inc.
 International Copyright Secured — All Rights Reserved
 Made in U. S. A.

ГОЛОВНА УПРАВА
 СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська — голова
 Теодозія Савицька — 1-ша заступниця
 голови
 Марія Томоруг — 2-га заступниця голови
 Лідія Гладка — 3-тя заступниця голови
 Наталія Даниленко — 4-та заступниця
 голови

— протоколярна
 секретарка

Марія Савчак — кореспонденційна секре-
 тарка
 Розалія Полчі — англомовна секретарка
 Ольга Літєлло — касирка
 Іванна Ратич — фінансова секретарка
 Ольга Гнатейко — вільний член
 Оксана М. Куйбіда — вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Марія Крамарчук — організаційна
 Оксана Ленець — культурно-освітня
 Любов Волинець — музейно-мистецька
 — виховна

Анна Кравчук — суспільної опіки
 Ірена Качанівська — касирка суспільної
 опіки стипендій
 Ірена Чайківська — пресова
 Ірена Куровицька — зв'язків
 Марта Федорів — зв'язків
 Люїза Сакс — статутова

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ольга Муссаковська — голова
 Ірена Кіндрачук, Леся Гой — членки
 Євгенія Новаківська
 Ростислава Яхницька — заступниці

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ліда Колодчин — Дітройт
 Наталія Даниленко — Філадельфія
 Оксана Щурова — Нью Йорк
 Іванна Мартинець — Північний Нью Йорк
 Ліда Гладка — Нью Джерзі
 Марія Почтар — Округа Огайо
 Марія Семків — Чикаго
 Марія Гижа — Нова Англія
 Тетяна Дурбак — Південний Нью Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ:

Ukrainian Bookellers, 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate, London W.2

АВСТРАЛІЯ: "Library & Book Supply"

16a Prospect St.
 Gleroy, W9, Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ: Daria Melnykovich

c/o N. 7 887 93 de Paris
 26 rue de Tercy, Paris 18-2,
 France

НІМЕЧЧИНА: Ukrainischer Frauenverband

Haus der Begegnung
 8 München 5, Rumfordstr. 21

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК
АМЕРИКИ
В ІМЕНІ ВСІХ ЧЛЕНОК НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ
ВІТАЄ ЇХ БЛАЖЕНСТВО
ПАТРІАРХА
УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ
ЙОСИФА СЛІПОГО
З ЙОГО 90-ЛІТТЯМ
ТА БАЖАЄ
ПРОЖИТИ ДОВГІ РОКИ В ЗДОРОВ'І
ТА УСПІШНО ЗАВЕРШИТИ
ПРАЦЮ ДЛЯ ДОБРА УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ
ТА НАРОДУ

*Блаженніший Патріарх Йосиф Сліпий
His Beatitude Patriarch Josyf Cardinal Slipyj*

ГЕРОЙСТВО — ПЕРЕМОГА НАД СМЕРТЮ, ПЕРЕМОГА НАД САМИМ СОБОЮ

У ріці Потомак, скутій морозом, потопали пасажир модерного літака, що прямував до соняшної Флориди. Літак змів з мосту, що на ріці Потомак, авта з людьми, які після праці їхали додому, до родинного огнища.

Техніка не встоялась перед лютим холодом.

Ще перед хвилинами пасажир, вигідно відпружені, сиділи у фотелях, слухали голосу стюардеси, яка з професійною рутинною наказувала заціпити пояси і "не курити". Напевно ніхто з них ніколи не уявляв собі і не думав про те, як повів би себе, коли б довелось стати віч-на-віч із смертю, з такою смертю. Нагло довелось зустрітись з безжалісною стихією, яка без розбору нищила людське життя. У цій трагічній метушні з'явилась людина, яка протиставила вродженому інстинктові самозбереження свою людську, або й понадлюдську любов до ближнього. І хоч сама вона згинула, не залишивши навіть свого імени, (якого шукають), проте вона здобула величезну перемогу, з якою ввійде у людську пам'ять як "людина у воді". "The Man in the Water". Ця людина, а також другий молодий чоловік, Ленні Скутник, який скочив у воду, щоб рятувати поранену жінку, бо, як казав, "хтось мусів скочити", несподівано опинилися в ситуації, яка спонукала їх до геройського вчинку. Молодий Скутник сказав опісля про свій вчинок, що він "чогось такого ніколи не сподівався". Але коли б у їхній найглибшій підсвідомості, у їхній душі і серці не було зародків цього шляхетного і доброго почуття, то їхній вибір був би інший, вони рятували б себе, а не своїх ближніх.

Відгомін їхніх вчинків відбився широко по всій країні. Він наче б спричинив деяку переоцінку вартостей, підніс гідність людини, можливо, розбудить пошану й подив для глибших внутрішніх її вартостей і прикмет.

Геройство, героїв і їхні вчинки порівнювати годі. Історія нашого народу раз-у-раз ставила перед одиницями й групами вимоги великих подвигів, зусиль, страждань, геройських вчинків. Інколи геройським треба вважати життя серед нібито незначних, але щоденних терпінь, утиску, терору, жаху.

У місяці лютому ми згадуємо особливо наших жінок-героїв. Саме у лютому згинули геройською смертю Ольга Басарабова і Олена Теліга. Побіч Олени Теліги йшов добровільно назустріч смерті її муж Михайло. Ці одиниці наче у призмі збирають у собі імена незчисленних, які згинули чи терпіли неволю в ім'я любови до батьківщини. Не один тільки момент рішав там, а свідомо вибраний життєвий шлях, аж до смерти включно.

Сила — щоб витримати, відвага — вибрати це прикмети, які носять у глибині своєї душі, плекають їх ті, хто вміє любити правдиво, безкорисно й безконечно: любити вище добро, ближніх, батьківщину, любити понад свою особу, вигоду. А як же часто ті великі вартості розмінюємо на дрібні, відсуваємо на далекий плян поза мале, особисте. Можна маленькими щоденними вчинками, які робимо з уваги на загальні цілі виробити у себе здібність до жертв, до любови.

Цю вищу любов, з якої випливає здібність до геройських вчинків, треба шанувати, плекати в нас, в наших дітях і внуках. Вчитися її від наших предків, але теж від тих наших сучасників, які й досі, в ім'я любови до батьківщини й в ім'я боротьби за волю резигнують з особистої вигоди й безпеки. За своє вільне слово, свою любов і свою віру вони, роками ув'язнені чи заслані, по-геройському зносять важке ярмо.

У. Л.

БОРИС О. ГРИБІНСЬКИЙ

ПОЕТ НА СОЛОВКАХ

...пригадаю Дніпро і вмру.

Є. Плужник

Ще день-два, може три — і ось тут закопають мене,
У одвічнім снігу, в цій холодній північній пустелі.
Рідний край, дальній спомин, востаннє в очах спалахне
І розіб'ється вщент, як літак, налетівши на скелі.

Знаю: смерти проваль неспромога ніде обійти —
Темні ями очиць від колиски чатують і стежать.
Та по волі чийї крізь хуртечі я мусів пройти,
Щоб померти отут? Мої кості сюди не належать!

Білі ночі пливуть, як привиддя з полярної тьми,
І північна зоря холодіє на вістрях багнетів.
Дніпре, батьку наш Дніпре, до вічного неба грими,
Чорне море збуди — Біле море ховає поетів!

Замерзають слова, відпадають крижано в сніги,
Замерзає душа — в цій пустелі нема порятунку.
І прощально горять крізь туман золоті береги,
Сині хвилі Дніпра, що у серці видзвонюють лунко...

ВОЛОДИМИР КОБИЛЯНСЬКИЙ

* * *

Срібло-сірий сніг суворий
Срібло-сивий сипле сум
На блискучі білі болі,
Білі блиски білих дум.

Зимним сьєвом залитий,
Задрімав зимою зруб,
Там дрімають білі думи,
Де в задумі дужий дуб.

Жовтий жах жадібним зором
Задивився на буття,
Жне без жалю, жне без жовчі
Жмут журливого життя.

В'є в верхів'ях вільний вітер
Вічним велетням вінок —
На німій небесній ниві
Вовна порваних думок.

1916-1917

БОРИС О. ГРИБІНСЬКИЙ

ЕМІГРАНТ

Я вернувся до тебе, вітчизно моя...

М. Орест

Із збірки "Поверот по сліду"

Вже зима, вже зима.
Ні стеблини нема на лану.
Тихо падає сніг,
покриває мою сивину...
Як давно, як давно —
босоногим хлоп'ям серед нив —
Ось по цих доріжках,
по зеленому лузі ходив!
А тепер — скільки літ! —
із-за моря вернувся сюди,
Молодих моїх днів
пошукати зниклі сліди.

ВАСИЛЬ СТУС

* * *

Скільки в небі шамотіння снігопаду!
Снігопаду шамотіння скільки в небі!
В високості необлі-
таній кружляє проміж ві-
ттями єдине шамотін-
ня безбережне.

Скільки в небі голубого снігопаду!
Олив'яного!
Оглухлого!
Тепер
тільки сніг і сніг
і небо
геть до чортиків прочорнене.
Ні витерпу немає,
ні розради.
Снігопаду!
Шамотіння!
Безтелесних
слів!
Нічного шепотіння
зір!
Задивився в вись — і падаєш.
І не допався — падаєш.
Ледь-ледь зіп'явся — падаєш.
В небі зеленню і все-
лено, і зимно!

II. 1965

ІВАН ФРАНКО

* * *

Сипле, сипле, сипле сніг
З неба сірої безодні
Мірадами летять
Ті метелики холодні.

Одностайні, мов жура,
Зимні, мов лихая доля,
Присипають все життя,
Всю красу лугів і поля.

Білий килим забуття,
Одубіння, отупіння
Все покрив, стискає все
До найглибшого коріння.

Сипле, сипле, сипле сніг,
Килим важче налягає...
Молодий огонь в душі
Меркне, слабне, погасає.

1895

НАШЕ ЖИТТЯ, ЛЮТИЙ 1982

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

Берези, в снігу занімилі,
Іній на вітках слізьми,
Про що ви мрієте, білі?
— Про сонце мріємо ми...

Дуби в крижаній кольчuzі,
Одягнуті в сиві шовки,
Про що замислились, друзі?
— Про сонце наші думки...

Вітри із морозяним шпаром,
Куди вас несуть чорти,
Чого галасуєте даром?
— Хочемо сонце знайти...

Очі наповнені горем,
Очі сумні мої,
Чому ви блукаєте зором?
— Хочем побачить її...

Серце, недавно кволе,
Муко моя мала,
Чому щеміш, як ніколи?
— Хочу її тепла...

Розуме мій байдужий,
Вируч мене хоч ти —
Над чим ти думаєш, друже?
— Хочу надію знайти...

ВОЛОДИМИР СВИДЗІНСЬКИЙ

Не буяли віхоли по лугах;
Дні мостили кубла затишні;
Сосни по стегна грузли в снігах,
Розтопірчивши віти, як клішні.

Я жив в одинокім дому,
Не жадаючи, мов без тіла;
Розлука мене не томила.
Улюблена книга світила тьму.

Хтось ночами житло моє ніс
Крізь завалений снігом ліс,
І за тонко-намерзлим вікном,
Що я притулявся чолом,
Серед темряви, тут і там,
Розкидаючи іскор високі дощі,
Жарко, без полум'я, тліли кущі,
Мов огнисті фонтани — принада очам —
Виринали, бурхали, світили здаля...
Невже то була земля,
Моя звичайна земля?

1935. Із збірки
"Медобір"

МАТЕРІАЛИ ХІХ КОНВЕНЦІЇ СУА

Під час ХІХ Конвенції СУА, присутні мали можливість вислухати ряд цікавих доповідей чи то на окремих комісіях чи на панелях. Деякі помістимо у чер-

гових числах "Нашого Життя". У біжучому числі читачі можуть познайомитися з доповіддю, яка входила у програму панелью виховної комісії.

НАТАЛІЯ КОРМЕЛЮК

ЗБЕРЕЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ

За словами Митрополита Кир Андрея Шептицького — "Основою людського життя є родина. Хто хоче собі збудувати хату кладе насамперед підвалину — бо від тої підвалини залежить, чи ця хата буде сильна, чи зараз розвалиться".

Родина є підвалиною сильної людини і духово сильного народу. Доказ цього є наша історія.

В останніх роках відчуваємо в цілому світі захитання концепції "родини" як основної клітини суспільства, зокрема, захитання української родини. Це захитання є настільки поважне, що Світовий Конгрес Вільних Українців проголосив наступних десять років як "Декада Української Родини". Варта завважити, що і саме в цій декаді український нарід рівнож приготується до святкування тисячоліття прийняття християнської віри. Управа СКВУ зазначає, що лише через українську родину збережеться українська ідентичність, наша мова, культура і традиції.

Вже в минулих роках наші громадські організації вели дискусії на цю тему. Небезпека загрожує українській родині на рідних землях і в країнах нашого поселення. Чуємо від свідків і читаємо як російсько-комуністичний режим в Україні провадить жорстокий пляновий наступ на українську родину. Їх ціллю є захитати українську ідентичність та вбити всякі змагання до самостійного державного життя.

Дискусії в минулому також зазначували загрози українській родині в країнах їхнього поселення. Тут загрожують мішані подружжя, брак товариського життя серед української молоді, брак пошани до старшого покоління, атомізування українських організацій, бажання здобути кар'єру, погоня за матеріальним добробутом, брак почуття відповідальности, занепад релігійної активности, брак толерантности і співпраці між українцями різних поглядів, брак виховних сил, брак часу, брак уваги та і брак пошани до авторитету. Можна провадити панелі на кожний "брак".

Приходить на думку питання — яку користь дасть нам дискусія над цими недоліками? Ми вже про них читали, чули і говорили. Позитивний вислід такої дискусії — свідомість, якими вартостями повинні ми керуватись. Така свідомість є дуже важлива у сьогоднішнім світі, який переживає кризу вартостей.

Чужі державні системи зрезигнували з обов'язку плекати і передавати моральні і християнські вартості. Сьогодні це чисто приватна справа.

Американська родина не має підтримки від державних установ плекати ці вартості. Українська родина, яка відчуває найбільшу відповідальність за передачу національних, моральних і християнських вартостей, мусить одержувати постійну підтримку

від церков, шкіл і українських молодечих та суспільних організацій.

Для українців є важливе; зберігати свою ідентичність, плекати християнську етику, рідну мову і традиції, змагати до власної держави.

Виринає питання: чому така свідомість має лише частинний успіх? Як батьки і як виховники ми мусимо глибше застановитися над цими проблемами.

Покоління яке виростає в чужому світі, постійно себе запитує:

чи я українець, чи американець;
який є найкращий спосіб на впровадження політичних змін;

чи посвята народові рівняється з посвятою Богові;

чи оборона людських прав рівняється з охороною прав нації;

чи я дбаю про зовнішній вигляд більше ніж про характер?;

коли нема українського партнера до життя, чи зовсім не одружуватись;

чи знання рідної мови мене зробить кращим українцем;

чи моє почуття як українець іде в парі з моїми особистими життєвими напрямками;

як розділити свій вільний час?

Ми знаємо як ми повинні відповідати на ці питання. Але, як це виглядає в нашому щоденному житті? В родині часто переживаємо конфлікти.

Як можуть батьки передати дітям вартості, на яких вони могли б опертись?

Один підхід є покликатися на свій авторитет батьків і наказувати своїм дітям, що робити і як думати. Вони пояснюють дітям, що вони більше літ прожили і мають життєвий досвід. Чи це вдається залежить від сили авторитету батьків. Останньо відчуваємо, що він щораз менший. Цей підхід дає позитивні вислиди, якщо є згода між всіма авторитетами. Знаємо, що так не є. В очах дітей і доростаючої молоді батьки це лиш один авторитет. Є ще церква, учителі, виховники, ровесники, публікації, телевізія і громадські провідники. Не все вони в згоді. Кому повірити? Молодь відчуває, що мусить сама рішитися.

Часто важливі життєві рішення є роблені під впливом товариства чи пропаганди.

Додатковою проблемою наказового підходу є розбіжність між практикою і теорією. Наприклад ставимо перед собою ціль працювати для добра цілого українського народу, а не хочемо мати зв'язків із українцями, які силою обставин говорять по-англійськи. Змагаємося за свободу слова і демократичного порядку, але не поміщаємо в газетах опінії,

МАТИ ТВОЯ

I

Ще не знаєш, де вступаєш, що це світ і що життя, в царстві сну весь час блукаєш, з мрій лиш ловиш чар буття!

Хто ж тоді тебе хоронить? Хто накормить, чи приспить? Хто на плач твій найтихіший, все залишить, приблизить?

Ще ніжки твої не знають, що за диво ця земля, необдумано ступають, мов той човник, навмання!

Хто ж тоді тобі допоможе, впевнить крок і зміцнить хід, зробить все, що тільки зможе, щоб без хиб піти у світ?

Ще не знаєш, що це звуки, як складати їх в слова, ще складних потуг науки не приймає голова!

Хто ж тоді олівчик вручить, твою ручку поведе і з кривульок-закарлючок перший підпис покладе?

II

Вже з дитини ти людина, світ окремих, світ новий, задумів палких клітина, жмут бажань, химер і мрій!

Хто ж тоді доріг шукає, все відсуне, посвятить, щоб для задумів безкраїх шлях широкий простотить?

Вже сплітаються, мов квіти, перших успіхів вінки, замки з снів, надії діти, вкрай розкішні і п'янки!

III

Хто ж тоді, як й ти радіє, без облуди, злих бажань, хто підсилить ще надію, підбадьорить до змагань?

Вже весняні, наглі бурі оживили почуття! Серце мліє, серце мріє світ змінити, все життя!

Хто ж тоді в безсонні ночі і радіє і боліє, хто за твою дальшу долю шле до Господа моління?

Та не тільки щастя квіти, сміх і радість на землі! Сунуть хмари, мов примари, ллють дощ болю і жалю!

Хто ж у світі схоче швидше всю турботу відігнати? Хто твій жаль, чи біль, чи розпач всю на себе перебрати?

Та не тільки світлі вчинки і похвал розкішний чар! Хиби, злочини, помилки значать теж людини шлях!

Хто ж тоді лиш слів шукає і причин до дії зла? В біле чорне обертає, захищає мов суддя?

Та не тільки біле личко, гарні очі, стан гнучкий! Хиби ніг, чи горб калічки відмежують від людей!

Хто ж тоді, єдиний в світі, ще красу знайде в чомусь? Знайде міць, посвяти силу, подвоїть любов свою?

Це Вона,
Мати Твоя!

які є інші від наших. Твердимо, що нам на серці продовження української родини, в якій обидвоє чоловік і жінка є українського походження, але не дозволяємо молодим з різних українських організацій пізнаватись і спільно працювати. Такі розбіжності збуджують глибоке недовір'я до існуючих авторитетів. Батьки не можуть дивуватись чому не маємо послуху, або чому наші зусилля не дають кращих вислідів. Такий стан в основному навчає, що можна одне говорити, а друге робити.

Через це, що вже існують такі глибокі розбіжності поміж практикою і теорією, у декотрих випадках ми зовсім не передаємо вартостей. Другий підхід стоїть на принципі, щоб не передавати вартостей, а нехай молодь сама собі вибирає.

Таке самоосягнення вартостей викликає в неї конфлікти, навіть емоційне замішання. Молодь починає застановлятися чи батьки, або суспільство нею цікавляться. Бунт молоді генерации проти авторитетів є природним явищем. Тому хоча молодь противиться, вона все ж таки шукає в нас помочі і дороговказів.

Третій підхід це конкретний примір, який молодь має наслідувати. Таке наслідування вимагає постійної комунікації з молоддю, вона мусить мати довір'я і багато позитивних спільно пережитих моментів. Тут усно висловлені вартості знаходять підставу у вчинках. Для покоління, яке не бачило й не жило в Україні, цей підхід має особливу вартість.

На жаль і в тому підході є труднощі. Молода особа має багато прикладів, які може наслідувати: батьки, учителі, громадські діячі, духовенство, товариші, історичні постаті. Йй важко рішитися кого наслідувати? Де вона може навчитись чи хоче при-тримуватись традиційно-моральних і етичних засад чи пробувати нових? Як має розвинути свою українську духовість? Де може навчитись як відноситись до людей, які мають інші вартості?

Тут відповідальність батьків і виховників. Мусимо перевірити, котрі вартості в нас самих є теоретичні, а котрі переводимо в життя. Постепенно і позитивно пізнаваймо. Така перевірка може відбуватись у вузькому родинному кружку або на форумі громадських організацій.

Що такий процес дасть нам і нашій молоді? Перше, він дасть нам спосіб перевіряти час від часу, в що ми віримо і чим дорожимо. Він активно дає змогу нам і молоді розглядати можливості поведінки і пізнавати її межі. Передає чуття свобідного рішення, і тим має більшу можливість на глибше збереження прийнятих вартостей. Постійне балансування між теорією і практикою скріпить наш авторитет батьків, і української спільноти. Він скріпить набуті вартості в молодому поколінні проти чужих впливів. Він витворить конкретний зв'язок між генераціями. Він дасть можливість будувати сильну підвалину для нашої української хати.

ВІТАЄМО ТИХ, ХТО НАРОДИВСЯ У ЛЮТОМУ

КАБИШ МИКОЛА
нар. 2 лютого 1926 р.
ПОПОВИЧ ОКСАНА
нар. 2 лютого 1926 р.
ГУСЯК ДАРІЯ
нар. 3 лютого 1924 р.
ХАЙЛО АНАТОЛІЙ
нар. 3 лютого 1955 р.
ДІДЕНКО ЗОЯ
нар. 25 лютого 1949 р.
САПЕЛЯК СТЕПАН нар.
26 лютого 1952 р.

ПРИВІТАЙТЕ З УРОДИНАМИ

РОЗУМНИЙ ПЕТРО ПАВЛОВИЧ — 7 березня, 56 років (нар. 1926 р.) Адреса, матері Розумної Федори Степанівни (1900 р. нар.): Дніпропетровська обл. Солонянський р-н, с. Пшеничне. Адреса П. Розумного невідома.
ДЖУРИК ГРИГОРІЙ ФАДЕЙОВИЧ — 11 березня, 33 роки (нар. 1949 р.) Адреса, де він відбуває примусові роботи: 317021, м. Світловодськ Кіровоградської обл., вул. Приморська, 38а, кв. 624. Адреса дружини Олени Пилипівни: м. Донецьк — 49, вул. В. — Новоселівська, 106. Адреса матері Надії Федорівни (1920 р. нар.): Донецька обл., Мар'їнський р-н, Оленівський радгосп. І відділення.
ОСАДЧИЙ МИХАЙЛО ГРИГОРОВИЧ — 22 березня, 45 років (нар. 1936 р.) Адреса дружини і двох дітей, до яких він мав звільнитися в грудні 1981 р.: 290010, Львів — 10, вул. Некрасова 8, кв. 29. (дружина Оксана, дочка Мирослава 1972 р. нар., син Тарас 1966 р. нар.).
ШУХЕВИЧ-БЕРЕЗІНСЬКИЙ ЮРІЙ РОМАНОВИЧ — 28 березня, 48 р. (нар. 1934 р.). Адреса в тюрмі: 422950, Татарская АССР, г. Чистополь, учр. УЭ-148/ст. 4. Для листів із-за кордону: Москва, п/я 5110/1 — УЭ. Адреса дружини ТРОЦЕНКО Валентини Миколаївни з двома дітьми — сином Романом (1970 р. нар.) та дочкою Іриною (1971 р. нар.): г. Калининград-41, ул. Береговая, 8, кв. 11.
ФЕДОРЕНКО ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ — 30 березня, 54 роки (нар. 1928 р.). Адреса в таборі: 618263, Пермская обл., Чусовской р-н, пос. Кучино, учр. ВС-389/36-1. Для листів із-за кордону: Москва, п/я 5110/1 -ВС
ЦЕРРА ІВАН — 30 березня, 32 роки (нар. 1950 р.) Адреса в таборі: 329412, Миколаївська обл. Снігурівський р-н, с. Центральне уст. ИН-316/5-5 Адреса дружини Ганни Михайлівни з трьома дітьми: 274000, м. Чернівці, вул. Курська, 4 кв. 3.

ВАСИЛЬ СТУС

"ТИ ВЖЕ НЕ ЗГИНЕШ"

Сто років, як сконала Січ.
Сибір. І соловецькі келії,
і глупа облягає ніч
пекельний край і крик пекельний.

Сто років мучених надій,
і сподівань, і вір, і крові
синів, що за любов тавровані,
сто серць, як сто палахкотінь.

Та виростають з личаків,
із шаравар, з курної хати
раби зростають до синів
своєї України-матері.

Ти вже не згинеш, ти двожилава,
земля рабована віками,
і не скарать тебе душителям
сибірами і соловками.

Ти ще виболюєшся болем,
ти ще роздерта на шматки,
та вже, крута і непокірна,
ти випросталася для волі.

Ти гнівом виросла. Тепер
не матимеш од нього спокою,
йому ж й рости допоки
не упадуть тюремні двері.

І радісним буремним громом
спадають з неба блискавиці,
Тарасові провісні пtiці —
слова шугають над Дніпром.

ПРОСИМО СПРАВИТИ

З вини укладача сторінки, в минулому числі журналу були допущені помилки в інформації про О. Попович, включно з адресою її матері.
ПОПОВИЧ ОКСАНА ЗЕНОНІВНА — нар. 2 лютого, 56 років (нар. 1926 р.). Її адреса в таборі: 431200 Мордовська АССР. Меньгушевський р-н, пос. Барашево, учр. ЖХ — 385/3-4. Для листів з-за кордону: Москва, п/я 5110/1-ЖХ. Адреса її матері Олени Йосипівни: м. Івано-Франківськ вул. Павлика Морозова, 15/1.
Редакція перепрошує читачів та заохочує подвійно привітати ОКСАНУ ПОПОВИЧ в таборі.

У ПАМ'ЯТЬ ПИСЬМЕННИЦІ — ДАРІЇ ЯРОСЛАВСЬКОЇ СТОЛЯРЧУК

(промова О. Муссаковської на похоронах 16-го січня 1982 в Ньюарку)

"Не жив той, хто по собі не оставив пам'яті". — Того не можна сказати про покійну **Дарію Ярославську Столярчук**. Вона залишила по собі не тільки жаль і смуток близьких, але теж письменницьку спадщину, в якій буде жити між нами.

Народилася Дарія Ярославська 1905 р. в Станиславові в родині о. Ярослава і Іванни Бородайкевичів. Батько її був катехитом в українській гімназії в Станиславові. Осиротив він родину, коли Дарія мала 12 літ. Своє псевдо взяла письменниця від свого батька, якого втратою дуже боліла. По його смерті виховувалася у свого дідуса, теж священника, який мав великий вплив на її особовість. Середню освіту закінчила в Станиславові (нинішнім Івано-Франківську) гімназійною матурою.

При кінці Другої світової війни, як і багатьох інших, покинула рідну хату й разом з матір'ю, під опікою Романа Столярчука подалася у невідоме. По довшій мандрівці опинилась в переселенчій таборі в Міттенвальді (Баварія) і там одружилась з Романом Столярчуком, який дбайливо і з добротою опікувався дружиною і її матір'ю. Після 5 років перебування в Міттенвальді подружжя Столярчуків wraz з матір'ю переїхали до США і поселилися в ньюйоркському Штаті. Тут прийшлося їй пережити несподівану смерть улюбленої матері. Вкоротці подружжя переїхало до Штату Нью Джерзі, де сп. п. Дарія почала працювати в шпиталі Ст. Барнабас. Працювала там 30 літ і відійшла на емеритурю з посту шефа канцелярії.

* * *

Коли я була ще молодою студенткою прочитала книжку "Полин під ногами", що вийшла накладом щоденника "Діло" у Львові. Її авторкою була Дарія Ярославська. Книжка була нагороджена літературною нагородою, вона захоплювала нас своєю темою, про життя молодих людей, саме таких, як тоді була я.

* * *

На одних із сходин 28-го Відділу з'явилась нова членка — молода, елегантно вдягнена пані. Хтось з присутніх представив письменницю Дарію Ярославську-Столярчук, яку знали ми досі тільки з її літературної творчості.

В 1957 р. наш Відділ обходив срібний ювілей свого існування і ми попросили письменницю, щоб написала щось до нашої ювілейної книги. Письменниця написала нарис "Твоя Мати" (який містимо у цьому числі "Нашого Життя") та дала своє фото.

В міжчасі на нашій літературній ринку почали появлятися твори письменниці, в яких описала життя в "таборовій республіці" в Міттенвальді, при чому знаменито схарактеризувала членів управизгаданої "республіки" і інших провідних людей.

Ми з великою пошаною відносилися до тієї небуденної жінки, яка полонила нас не лише своєю тонкою товариською поведінкою і тактом, але своїм письменницьким талантом. Тому саме в 1970-их роках улаштував наш Відділ її "Літературний вечір", на якому проф. д-р Кость Киселівський, краєнин письменниці, чітко схарактеризував її літературну творчість. І. Кононів рецитувала римовані дефініції, що зображували життя людини від коліски до могили. Рецитації товаришила музична ілюстрація на фортепіані,

Письменниця Дарія Ярославська
Author Daria Yaroslawska

яку виконувала Таїса Богданська. Присутні під вражінням програми, зробили авторці велику овацію.

Щоб спопуляризувати видану у 1977 р. її останню повість "Папороть не цвіте" Відділ знову влаштував "Літературний вечір" 16-го квітня 1978 р. Про творчість письменниці, а зокрема про найновішу повість, говорив на цьому вечорі проф. д-р Богдан Романенчук.

Саме тепер вийшла збірка новель письменниці під наголовком "Прапор", але покійній вже не довелося її бачити.

В 1972 р. заснувався при нашому Відділі Кружок книголюбів, що його впродовж кількох літ вела покійна. З великою приємністю ми йшли на сходини, кожна з нас мала свою думку про прочитаний твір, але всі нетерпеливо чекали на характеристику і оцінку письменниці. У своїх обов'язках голови книголюбів письменниця була точна й послідовна і такою осталася у нашій пам'яті до сьогодні.

В особі покійної наш Відділ втратив визначну членку, письменницю, якої твори будуть напевно вписані в історію нашої літератури не лише в діаспорі, але теж у майбутній вільній батьківщині.

Вічна їй Пам'ять!

Ольга Муссаковська

Замість квітів на могилу **св. п. Дарії Ярославської Столярчук** зложили на Пресовий Фонд "Нашого Життя" наступні особи:

по 10.00 дол.: Вп. Степан Гук, Ольга Гнатик, Лідія Гладка, Марія Когутяк-Гладка, Таїса Богданська, Наталія Чапленко, Ірена Кіндрачук, Ірена Качмарська, Анна Кравчук, Наталія Загайкевич, Оля Цар, Іванна Лисинецька, Ольга Муссаковська, Ірена Сигалів, Ірена Зелік, Ольга Заремба, Дарія Каранович, Ганна Коренець.

по 5.00 дол. Вп. Люба Гуралечко, Віра Данец, Марія Полянська, Александра Венке

Разом 200.00 дол.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ П'ЯТЬ ДНІВ НА ТИЖДЕНЬ
/КРІМ ПОНЕДІЛКА І ВІВТІРКА/
ВІД ГОД 1 — 5 ПО ПОЛ.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ:

1,725.00 дол. — д-р Карло і Софія Зайнінгери;
по 1,000.00 дол. — Богдан і Марія Робаки, д-р Юрій і
Оленка Савицькі, Омелян і д-р Тетяна Антоновичі;
765.00 дол. — д-р Богдан і Марта Цимбалісті.
по 500.00 дол. — 28-ий Відділ СУА в Ньюарку, д-р Ярослав і
Ярослава Панчуки, д-р Александра Шкільник, Павло
Добрянський, Мирон і Ольга Гнатейки, Ярослав Плескун з
дружиною, Аркадій Муляк-Яцківський;
по 250.00 дол. — Федеральна Кредитова Кооператива
"Самопоміч" в Ньюарку, Н. Дж., Роман і д-р Марія
Кобринські 3-тя рата до 1,000.00 дол., Богдан і Лідія
Гайдучки, 65-ий Відділ СУА, 4-ий Відділ СУА;
по 200.00 дол. — 83-ій Відділ СУА, Василь і Пелагія
Кучкуди;
170.00 дол. — Тетяна Криницька;
по 100.00 дол. — Андрій Чорнобиль, Український Народний
Союз — Перт Амбой, Н.Дж. Стефан Сідлярчук, Марія
Чучман, Дженні Пасічник;
75.00 дол. — д-р Роман і Анна Алиськевичі, д-р Марія Фі-
шер-Слиж;
по 50.00 дол. — Петро Буняк, Український громадський
комітет в Кергонксоні.
по 25 дол. — Н.Н., 89-ий Відділ СУА, Ляриса Данік, о. Роман
Мірчук, Андрій і Уляна Стецюки, д-р Оксана Фільварків,
Андрій і Катерина Буки, Українське Культурне Товариство;
по 20.00 дол. — Надія Данилюк, Зенон Михалевський, д-р
Ярослав і Марта Яримовичі, д-р Володимир Заньків,
Стефан і Анна Феденки, Роман і Ольга Керницькі, Ярослав і
Ірена Качанівські;
по 15.00 дол. — Мирослава і Василь Притули, Петро Плюта;
по 10.00 дол. — Йосиф Ярема, д-р Марія Ярославська,
Марія Саламон, д-р Міра і Лев Сагайдаки, Євген і
Володимира Шипайли, Іва Лісікевич, Є. Наливайко з
дружиною, Марія і Юрій Гончаренки, Віра Паньків, О.
Целевич.**6.00 дол.** — подружжя Лепкі;
по 5.00 дол. — д-р Александра Ільків, д-р В. Прокопів, М.
Крижанівський, Остап Баран, Орест Ключас, Олексій
Сокіл, д-р М. Семків, Іван Заяць, Іван Гумовський, д-р
Василь Селезінка, В. Кострубяк, Ірина Любчак, Христина
Луцик, А. Пилипюк, Ярослав Тимочко, д-р Я. П. Сидор,
Михайло Винничук, Володимир і Емілія Процінські, Василь
і Ольга Балабани, Роман і Іванна Бобяки, Іван Галицький,
Августин Сумик, д-р Мирон Сатурський, Юрій Филипів,
Вікторія Малік, С. Зиблікевич, Тамара Панчак, С.Й. Скубик,
Галина Кознак, д-р Теодор і Йоанна Парфановичі, Міра
Залуцька, Еміль Скремета, Марія Дурбак, д-р Володимир
Шкільник, Стефан Мандзик, д-р Роман Топольницький,
Катерина Денисенко, Ольга і Петро Ярмаки, Михайло
Головатий, В. Могучий з дружиною.
по 3.00 дол. — Євген Скацько, Володимир Батринчак;
по 2.00 дол. — О. Калиник, Юрій Зеленський.
1.00 дол. — д-р Юрій Пельц.

Складаю щирю подяку
Дарія Байко, адміністративний директор У.М.

ВЕРЕТА — РЯДНО.

Верету, яку я передала до Українського Музею, на Чернігівщині називають рядно. Грубші рядна уживають для покривання ліжок, а тонші як простирала. Виткана та верета на початку 20-их років в селі Плиски на Чернігівщині (коло Крут), а ткав її 106-літній майстер — ткач на прізвище Костюченко, бувший кріпак, що навчився свого ремесла ще за кріпацтва. Цей понад 6 футів дідуган жив у бідній селянській хаті з двома внучатами, хлопцем і дівчинкою, батьки, яких померли і він їх виховував. Може тому і довго жив. Помер маючи 108 років. Хата його складалася всього з однієї кімнати, по середині якої стояв його ткацький варстат на 12 підніжків. На тому варстаті він був неперевершеним майстром і то, особливо, при виробі льняних скатертей — настільників, різних покривал і ліжників з вовни. Коли внуки піросли, одного вечора дідо сказав їм: — "ну тепер ви вже можете самі собі дати раду, і я можу спокійно вмерти" і з тими словами ліг спати, а на рано був мертвий.

Це є правдива історія того рядна.

Рядна виробляють з грубших конопляних ниток другорядної якості валу. — Процес виробу такий: з насіння двоходомної рослини коноплі виростають два роди рослин: грубі, жіночі — маточні і тонші чоловічі (пилякові) — плоскінь. Плоскінь дозріває швидше і починає жовтіти, тоді її виривають і зв'язують у невеликі снопики — горстки, які ставлять у малі стійки і залишають у полі для висушування. Пізніше горстки зв'язують у більші снопи, мочать два-три тижні у воді, знову висушують, труть на терниціях і витіпують (вибивають) об гладенькі стовпи.

Волокно з кожної горстки скручують окремо, а коли тих горсток набереться 9 тоді їх скручують разом у так зване повісмо. В зимі ті горстки висушують і кожну окремо, мнуть босими ногами з години, щоб остаточно відділити рештки костриці і роздрібнити волокно, (це робота підлітків). Вим'яті горстки витрушують і на дерев'яних гребенях, дерев'яними гребінками вичісують-микають.

Добре вичесану горстку тепер називають мичкою. Мички скручують і складають до часу прядіння. Коли прийде той час, то готову мичку одягають на гребінь, що вставлений у дірку на кінці днища, на якому сидить пряха.

Спочатку прядуть тонкі нитки, з яких виробляють полотно для білизни, або навіть для верхнього одягу — штани, спідниці, чоловічі сорочки і т.д.

В процесі прядіння, чим далі, тим волокна стають коротші і нитки зачинають рватися, тоді у рядні змінюють шпулю і прядуть далі, але вже грубші нитки-вал.

З валу виробляють верети — рядна для хатнього вжитку. Коли і грубші нитки зачинають рватися, тоді прядіння припиняють, мички перечісують (перемикують), з'єднують їх по 2-3 до купи і прядуть далі ще грубші нитки, але вже не прядкою а веретеном. З цих останніх ниток (валу) виробляють рядна для господарського вжитку і мішки для зерна чи муки.

Конопляне волокно з маточних (жіночих) рослин переважно вживають для виробу господарських шнурів — віжок, налігачів пут і т.п. В середньому одна пряжа, через зиму може напружити ниток на 30-35 метрів полотна-тканини.

Поскілки у зв'язку з розвитком технології і варварської господарки окупанта, виріб домашніх тканин в Україні є в стадії замирання, то варто буде принаймні зберегти слова, які при тому вживалися.

Інж. агрономії — Оксана Кордуба-Ільяшенко

ДАРУНКИ ДЛЯ КРАМНИЧКИ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ:

1-ий Відділ СУА, Н.Й. — Люба Ярема, 4 подушечки.

5-ий Відділ СУА, Дітройт — Текля Дідуник — 2 подушечки.

64-ий Відділ СУА, Н.Й. — Ярослава Яросевич — 1 вишита серветка, 1 керамічна касетка, 1 збаночок і 1 миска.

82-ий Відділ СУА, Нью-Йорк — Надія Попель — 2 закладки, Галя Кандюк — 5 закладок.

83-ій Відділ СУА, Нью-Йорк — 2 ляльки в строях, 2 ляльки в колісках, 1 малий рушничок, 3 блюзочки з вишивкою, 3 подушечки, 1 закладка, 13 "матс" прикрашені вишивкою, Омеляна Рогожа 20 ручно роблених збаночків на ялинку.

Ганна Шерей, Н.Й. — 10 платівок Ганни Шерей.

Спростовання: за місяць грудень було подано помилково прізвище Євдокія Башер — має бути Євдокія Барнич. Дуже перепрошуємо за помилку.

Сердечно дякую
Ірина Волосянська,
завідуюча крамничкою У.М.

З НАГОДИ

З нагоди 40-літнього ювілею подружнього життя батьків **Мирона і Галини Плоцанських** складаю 100.00 дол. на Український Музей

Тамара Городецька

ВІТАЄМО НОВІ ЧЛЕНКИ 74-ГО ВІДДІЛУ СУА:

Герда К. Бардигула, Параскевія-Ася Вербицька.

Олена і Михайло Телігу. 1932 р.

Olena and Mychajlo Teliha. 1932

ОЛЕНА ТЕЛІГА

НЕПОВТОРНЕ СВЯТО

Гарячий день — і враз достигне жито
І доп'яніють обважнілі грона.
Він ще незнаний, ще непережитий
Єдиний день — мого життя корона.
І що це буде — зустріч, чин, екстаза?
Чи дотик смерти на одну хвилину?
Душа дозріє, сповниться відразу
Подвійним смаком — меду і полину.
А дивне серце — п'яне і завзяте
Відчує певність, мов нехибну шпаду.
Мій день єдиний! Неповторне свято!
Найвищий шпиль — і початок до спаду!

ЗАСУДЖЕНИМ

Як ми можемо жити, сміятись і дихать?
Як могли ми чекати — не битись, а спать
В ніч, коли у в'язниці спокійно і тихо
Ви збиралися вмерти — у шість двадцять'ять.

І коли приволікся заплаканий ранок,
Вас покликкала смерть у похмурій імлі —
А тепер наші душі і топчуть і ранять
Ваші кроки останні по зимній землі.

А тепер в кожному серці пожежу пригаслу
Розпалили ви знову — спаливши життя.
І, мов гимн урочистий, мов визвольне гасло,
Є для нас двох імен нерозривне злиття.

Над могилою вашою тиша і спокій,
Та по рідному краю — зловіщі вогні.
І піти по слідах ваших скошених кроків
Рвучко тягнуться сотні окриленних ніг.

МАРІЯ ГАРАСОВСЬКА ДАЧИШИН

Марія Гарасовська-Дачишин народилася в Старому Самборі у священничій родині. Батько, який залюбки ходив з нею в поле, навчив її бачити красу у природі, від матері навчилася любити музику. Марія ж бо від дитинства любила співати.

В школі її вчителями рисунків були: Осип Курилас, Марія Морачевська і Роберт Лісовський. Вчилася теж гри на фортепіані. Тільки згодом її зацікавлення зосередились на образотворчому мистецтві.

Малярка згадує, що в молодечі роки вплив на неї мала дружба з Галиною Дудко, дочкою письменника Федора Дудка. У їхньому домі мала можливість зустрічатися мистців, поетів, письменників і музик із східних земель України і з Галичини. Свою першу малярську касету одержала від маляра Юрія Магалецького (абсолювента Петербурзької Академії Мистецтв).

Після матуральних іспитів, які склала у львівській гімназії, приготувалася до вступного іспиту до Академії Мистецтв у Кракові. Повезла туди свої малюнки, але щоб доповнити свою вмільість особливо в ділянці анатомічного рисунку, записалася до школи проф. Мегофера, де навчав її проф. Готтліб. Успішно склала конкурсний іспит і була прийнята на Загальний Відділ Академії Мистецтв у Кракові. Викладали там такі мистці як Яроцький, Філіпкевич, Сіхульський. Впродовж двох років вчилася різби у Ксаверія Дуніковського. На

Марія Гарасовська-Дачишин. Пейзаж-Колорадо. Олія.
Maria Harasowska-Daczyszyn. "Longs Peak and Bear Lake."
(Estate Park, Colorado). Oil

третьому році 20 студентів вислано до Відня. Повернувшись, спеціалізувалася у малярстві у проф. Фридерика Пашта (великого антифемініста), де одержала з відзначенням абсолюторію.

Рівночасно закінчила Педагогічний Відділ Ягайлонського Університету, опісля теж Інститут реклами в Катовицях. До Другої світової війни навчала рисунків і техніки реклами в торговельній гімназії в Тчеві б/Данцігу. На початку війни працювала як декоратор мандрівного театру "Граніт", з яким їздила по Холмщині. В той час одружилася з інж. Юрієм Дачишином, довголітнім в'язнем польських тюрем. Переїхали до Львова, де навчала рисунків у торговельній школі. В 1942-44 проживала в

Марія Гарасовська-Дачишин при праці над полотном "У парку". 1980 р.

Artist, *Maria Harasowska-Daczyszyn* at work on "In the Park — 1980"

Кракові, а після війни опинилася з родиною в Ашафенбургу. Тут у 1946-48 зорганізувала і вела Образотворчу Студію, де вчили теж проф. Січинський, М. Островерха, Л. Морозова, д-р Билів, Бобинський та інші.

Переїхавши до США, Дачишини оселилися в Чикаго де й досі проживають.

Малярка залюбки подорожує, і пейзаж став домінуючим жанром у її творчості, хоч не менше цікавлять її портрети, квіти, композиції тощо. Після перших поїздок з польовою штальною до Вісканзен Марія Гарасовська-Дачишин робила і робить часті малярські екскурсії. Перелічимо тільки головні місця, які відвідала: Союзівка — Кергонксон, Гантер, Кольорадо (на запрошення співачки Євгенії Винниченко-Мозгової), Лемківщина, Югославія, Італія (точніше Рим і Помпеї). Зі своїх поїздок з місцевостей, де перебувала інколи впродовж двох місяців, привозить звичайно 35-50 олійних картин та рисунків.

Кольоровий фільм про Югославію, заманив її поїхати до Загребу. Затримавшись там, виїздила малювати на терени Хорватії, Боснії, Чорногори, Сербії, Воеводини та на побережжя Адріатику у Словенію. У тих мандрівках зустрічала теж "наших людей", з якими нав'язала знайомства та кореспонденцію.

Двічі, на запрошення Блаженнішого Патріярха, їздила до Риму. Користаючи з перебування в Італії, їздила малювати по закутинах Риму, але теж поза Вічне місто. Італійська Академія Мистецтв, *Accademia Italia della Arti e del Lavoro*, оцінила високо її твори та нагородила золотою медалею. Інформації про Марію Гарасовську-Дачишин можна знайти не тільки в Українській Енциклопедії та *Ukrainians in North America* але теж в численних американських та світових біографічних довідниках. Як згадано крім пейзажів Марія Гарасовська-Дачишин цікавиться іншими жанрами. Відомі є її квіти, портрети, композиції, ікони тощо. Працює не тільки в

олії, але і в інших техниках. Виконує праці потрібні громаді: портрети діячів і відомих осіб, декорації сцен, графічні оформлення книжок та ілюстрації, програми тощо. Давніше Пласт, а недавно церква в Гантері видала її поштові картки.

Від початків своєї мистецької кар'єри Марія Гарасовська-Дачишин брала участь у збірних виставках та мала самостійні: в Україні, Польщі, Німеччині, Америці, Канаді. Її твори можна знайти у збірках приватних любителів мистецтва, але теж у музеях Львова, Кракова і Риму. Численні рецензії в українській і чужомовній пресі стверджують високий рівень її творчості. Аналіза та характеристика творчості Марії Гарасовської-Дачишин виходить поза рами цієї статті. Можна тільки ствердити, що динамічний темперамент характеристичний для особи мисткині відбивається у її творчості, як у широкому вахлярі тематики, жанрів та техніки, так і в кольористиці та сміливих мазках пензля чи олівця.

У. Л.

Марія Гарасовська-Дачишин. Бузок у вікні. Олія 1979 р.
Maria Harasowska-Daczyszyn. "Lilacs in the Window." Oil, 1979

ЧИ ЗНИКАЄ НАША ГОСТИННІСТЬ?

Різдвяний сезон вже далеко поза нами і будень зайняв його місце зі своїми дрібними радощами і смутками.

Минув час подарунків, дзвіночків на вулицях, родинних зустрічей і колядування. Більшість із нас віддихає з полегшею, бо ж скільки цей різдвяний час приносить праці, поспіху і метушні. Меншість жалує, що святочний настрій вже поза нею.

Але одним і другим відстань часу дозволяє схарактеризувати той минулий період і порівняти його до попередніх років. Чи добре однак порівнювати?

Бо ж кожний рік приносить зміни і часом здається, що в загальних настроях, подіях кожний рік є гірший від попереднього.

А може тільки минуле видається нам завжди краще, як сучасне?

Все ж є факти, яких не можна заперечити і образи, що їх незатертими залишив у пам'яті саме минулий святочний сезон.

Ми, українці завжди чванимося нашою гостинністю, а приповідка: "Гість в дім — Бог в дім" така у нас популярна.

Не так воно гарно виглядає тепер у дійсності. Хто із нас ходив цього року колядувати, знає, що в українській гостинності дуже багато змінилося.

Не одним із молодих колядників трапилось, що господарі, хоча були дома, не відкривали дверей, або через закриті двері заявляли, що "не треба нам коляди" чи "немає нікого дома".

Коли ми слухали тих огірчених, сумних розповідей про такі випадки, важко було вияснити молодим колядникам, чому це так. Розуміємо, що в

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

Земле рідна! Мозок мій світліє,
І душа ніжнішою стає,
Як твої сподіванки і мрії
У життя вливаються моє.

Я живу тобою і для тебе,
Вийшов з тебе, в тебе перейду,
Під твоїм високоочолим небом
Гартував я душу молоду.

Хто тебе любов'ю обікраде,
Хто твої турботи обмине,
Хай того земне тяжіння зрадить
І з прокляттям безвість проковтне!

сьогоднішніх часах багато мешканців великих міст живе під страхом нападів, крадежів тощо. Однак, коли замикають вони двері перед рідними українськими колядниками, то це таки не має оправдання.

Завмирає наша гостинність не лише до колядників. Як часто вона дуже скупа у відношенні до тих, що приїждять у громадських справах до іншої місцевості, як часто замкнені двері українських домів перед тими, що самотні, хворі чи похилі віком.

Ми свідомі того, що тепер час, віддаль і брак довір'я людини до людини не сприяють ніяк гостинності — але... так хотілося б, щоб та славна прикмета української вдачі не завмерла зовсім у найближчих роках.

О-КА

ЧИ ПОТРІБНО ПЕРЕОЦІНКИ ЗАВДАНЬ НАШИХ МОЛОДЕЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ?

Тільки між нами і телефоном

Під час святкового сезону я мала змогу говорити з діячами деяких молодечих організацій. Проблема перед ними виразна, хоч не всі провідники цього свідомі, або не хочуть про це відкрито говорити.

— Так, пані Любо. Ми ставимо патріотичне виховання на перше місце. Так, ми маємо в нашій містечку, може, одну третю молоді, що не зацікавлена програмою. Багато з них навіть не ходять до школи українознавства.

— Пане Микола — якщо навіть не хочуть вчитися в нашій школі, то як ви можете їх розвивати, виховувати патріотично?

— Та не можемо. І ми це знаємо, і напевно і ці молоді це знають. Та висить над нами ще страх, що інакше вони пропадуть для українського середовища взагалі. Та й батьки благають, щоб їх тримати, бо це останній місток, кладка до українців.

Досить подібні були турботи пані Софійки з іншої організації.

— Знаєте як мало нас у цій околиці. Ось маємо маленький гурт молоді юнацького віку — якраз 6 осіб. Ми маємо виконати певну програму. Маємо за мету виплекати корисні громадські прикмети. І тут маємо дилему: двоє з тих 6 не відповідають нашим вимогам. Для добра решти ми таки повинні тих двох викинути, хоч це і зменшило б число так, що важче буде нормально працювати. Та тут ми цілком свідомі того, що, якщо викинемо їх, то вони більше не матимуть нічого спільного з українцями. Ми вже бачили подібне раніше.

— Але, пані Софійко, чи не варто їх усунути задля добра тих інших?

— Може так, а, може, й ні. Бо є хоч 5% можливості, що Бог допоможе й з тих двох "зробити добрих українців". А коли нас так мало тут, то важко ризикувати. З другого боку ми свідомі того, що деякі вчинки тих двох ширять погану славу про наш цілий гурт, а крім того решта може менше старатися...

— Та чи не відкидають вони інших від українського товариства?

— Це також буває, — каже Софійка — бо є часами одиниці з дуже високими моральними та інтелектуальними вимогами до себе. Часами у кращих американських школах їм допомагають знайти подібних друзів. Серед багато меншого числа українців це вже важче знайти собі подібних. І тоді біль і для нас і для батьків, коли ми бачимо, що знижується загальний рівень, щоб був доступним для пересічних — а тратимо не раз найкращих. Це головне таке буває у малих осередках. Подібні спостереження чуємо щораз то частіше. Мені здається, що тут постає така проблема наших молодечих організацій: або 1) виконувати свою ідеалістичну програму, а з тим бути більш вимогливим до своїх членів, або 2) "рятувати українські душі", замикаючи очі на те, що знижується рівень.

Щоб мати відвагу вибрати одне або друге треба бути свідомим того, що так чи інакше наше число буде маліти. Отже треба зважити, чи краще зосередитись на тих більш надійних дітях, які виконують і відповідають вимогам даної організації, чи, краще, їх втратити, як пізніше втратити ще й тих, що знижують рівень?

Моя сусідка прислуховувалась цим роздумуванням і вкінці запитала?

— А чи не краще обом вашим організаціям придержуватись своїх вимог і свого рівня та викинути тих, що туди не підходять. Та провідники ваших обох організацій повинні подумати про те, щоб наша молодь, яка не належить, чи не підходить до цих організацій мала якусь іншу організацію, тільки з товариською, розваговою метою?

Пані Софія і пан Микола подивилися один на одного, і він сказав:

— І справді! Ми тоді не журилися б, що відкидаємо молодь. Колись в Америці була така організація (десь тому 20 років це навіть). Щось таке нам потрібне і тепер, щоб ті, що не говорять по-українському, чи не ходили до української школи, чи не зацікавлені нашими програмами, могли таки час від часу зустрітись, забавитись чи й одружитись.

Яка про це думка провідів наших молодечих організацій?

Любов Калинович

ВІД РЕДАКЦІЇ

"Тільки між нами і телефоном" з грудня 1981 року викликала небувалу досі хвилю листів.

Наші дописувачі всі громи звертають на Любов Калинович, хоч це не вона, а наш читач з Філадельфії своїм листом дав підставу до розважань пані Любо.

Першим прийшов лист з Нью Джерзі від постійної читачки, і ми зразу друкуємо його. Тоді прийшов другий лист з Чикаго, із збірними підписами — його теж друкуємо. Наступні листи від Олени Качали (64-ий Відділ Нью-Йорк) і Володимири Падох (82-ий Відділ, Нью-Йорк) повторюють думки висловлені попередніми дописувачами. Можна тільки повторити з листа Олени Качали: "Я дуже вдоволена, що так сталося (тобто що порушено цю справу), бо відгуки на цю тему, може, вилікують нас назавжди із неоправданого сорому і різних комплексів. Я не бачу причини чому українці не мали б користати з центрів для старших віком громадян".

Любов Калинович не вперше порушує теми, на які можна мати різні погляди. Виміна думок може тільки дати користь.

Листи, які друкуємо вичерпують тему і треба сподіватись вияснюють її достатньо.

Редакція "Нашого Життя"

У відповідь панові Х. та Вам пані Любо на "бештанцію" старших віком громадян за їх "жебрацьку поведінку", можна вжити стару прислів'я: "Не знаючи броду, не лізь у воду".

Я, ідучи на пенсію поінтересувалася Клубом Сеньйорів "Senior Citizen", бо не маючи дітей ані близької родини, журилася, як будуть довжитися мої дні вдома, бо з уваги на досить слабкі очі, можу тільки не багато читати.

Довідалася, що до Клубу можуть належати всі громадяни від 60 року життя, без огляду на свій маєтковий стан, колір шкіри та інше.

Як хтось живе в дільниці між чорними, то таких знайде їх і в Клубі, бо це ж люди з його околиці. Але в добрих дільницях, до Клубів приходять дуже культурні, але самотні старші люди, які шукають тільки товариства свого віку, щоб поділитися своїми турботами та знайти зрозуміння.

На мою думку, такі Клуби переривають монотонність довгого дня для самотньої людини, змушують її дбайливо одягнутися та вийти між людей, де може собі поговорити.

Чи це не ліпше, як сидіти вдома цілий день у "шляфроку" і нечесаною, (бо ніхто мене не видить) при телефоні і мордувати якусь жертву годинами своєю нецікавою для неї розмовою?

На "жебрацькі обіди" люди не розраховують, бо загал членів матеріально стоїть добре, а за той скромний "ланч" мусять заплатити 1 дол., а коли додати щонайменше другий долар на переїзд, то за ці гроші можна скромно з'їсти вдома.

В Клубі ранками роблять легку руханку, потім грають карти, "бінго", виконують ручні роботи і так минає тих кілька годин.

Всі національності користають з тих невеликих привілеїв для старших віком, бож на те платили ціле життя високі податки, але для нас, українців, це жebraнина і нечесність.

Не вірю — чи дійсно наші старші, самотні люди, записуючися до клубів, хочуть пімститися на "дурних американця" — мені це виглядає на перебільшену фантазію людей, які в неправильному напрямі виладовають свою енергію.

Дивно, що замість журитися молодим поколінням, яке пропадає для нас, наші патріоти жураються "гонором" літніх людей, які вже відходять.

Не розумію, як можна "бештати" людей (бож цього не можна назвати приязною дискусією), які не є на "велфер" ані не дістають значків на харчі, ані жадних допомог і від нікого нічого не чекають, хіба приязного слова.

Коли я зайшла вперше до Клубу, довідалася, що одна жінка, діти якої живуть дуже далеко й яка чулася самотня, попала в депресію і хотіла скінчити самоубийством. На щастя, хтось її врятував. Тепер вона приходить до Клубу і має вже товариство і якусь ціль. і вона не є бідна, лиш самотня.

Усього за гроші не можна купити, п. Х. і п. Любо! Вибайте, що Вам так багато написала, але мене і певно других Ваших старших читачок, Ваша стаття боляче вразила.

Ваша стала читачка

Відповідь з Чикаго на статтю "Тільки між нами і телефоном" панові "Х" і пані Л. Калинович, ч. 11, грудень 1981 р., ст. 14.

Скільки труду і заходів українська суспільна опіка мусіла посвятити на те, щоб добитися дозволу на відкриття харчівні для сеньйорів, а ви без застанови вбиваєте корисну і потрібну ініціативу.

Немає "дарових" обідів, держава тільки допомагає фінансово і технічно таким харчевим осередкам для сеньйорів, і не "жебрацька" це поведінка, а привілей сеньйора, бо він заслужив собі своєю працею на опіку в своїй державі.

Пишете про ці справи п. Калинович, а не знаєте про систему опіки для сеньйорів в Америці, не знаєте про те, що ті, що їдуть до Фльоріди, там також можуть користати з т. зв. "жебрацьких" обідів. І ніхто з них не проявляє фальшивої скромності.

Система обідів не подумана на те, щоб харчувати "жебраків", а на те, щоб сеньйорам дати змогу, при скромнім обіді, провести безжурно час і забути за самоту та не почуватися опущеними на старості літ. Жебракам, тим, що не мають сеньйорського стажу (60 літ і вище), немає навіть доступу до такого осередку, а ті, що користають з обідів, зобов'язані заплатити за нього мінімальну ставку, визначену містом. Тільки у виняткових випадках мають вони дозвіл на знижену чи безплатну ставку.

У Чикаго є понад 100 харчівень. Чи здаєте собі з цього справу, що в деяких осередках на обід треба приходити в краватці, що обіди відбуваються при культурних програмах... Це правда, що користають з тієї харчівні також ті, найбільш потребуючі, якщо вони ще незаражені фальшивими амбіціями, якими просякли думки цієї статті.

На удержання харчівні українських сеньйорів у Чикаго, наші фінансові установи дають постійну фінансову допомогу, а суспільна опіка, в склад якої входить також Союз України, вкладає багато дарової праці на її адміністрацію.

На жаль, цього успіху добилася тільки українська громада в Чикаго, завдяки послідовній праці в ділянці суспільної опіки кількох одиниць.

Не вбивайте, будь ласка, здорової і корисної ініціативи.

Марія Плешкевич
Марія Гарасовська-Дачишин
(12-Відділ Українського
Золотого Хреста)
Ф. Дахнівська

Анна Білинська
22-ий Відділ СУА
Варвара Петрус
77-ий Від. СУА
Олена Турула

3 НАГОДИ

З нагоди вінчання мого сина Ореста з Любою Букавиною складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Марія Качунь

Неприйнятий гонорар письменниці Іванни Савицької за Лемківський вечір передаємо 40.00 дол. для ОПЛДМ і 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Наше Життя"

33-й Відділ ім. Лесі Українки
Клівленд Огайо

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК:

ДОРОГІ ПАНІ!

Як українки-американки, Ви знаходитесь в складному становищі, тому, що Ви бажаєте зберегти українські традиції в своєму власному житті. Якщо у Вас є діти, Ви хочете допомогти їм встановити рівновагу між українським та американським способом життя.

Не зважаючи на Вашу працю для родини чи поза домом, Ви намагаєтеся погодити вимоги родини й праці з бажанням служити українській громаді та нашому поневоленому українському народові.

Коли Ви дивитесь на ті установи та організації, які Вас виховували, Вас турбує їхнє майбутнє. Як довго та в яких формах будуть вони існувати? Як можете Ви їх удосконалити й зберегти?

Це тільки деякі з тих питань, які ми — українські жінки — постійно обговорюємо між собою, звичайно у вузьких колах друзів. Та скоро буде нагода зустрінутися нам на ширшому форумі, де ми зможемо поділитися своїми думками, своїм досвідом та намітити можливі розв'язки для тих проблем, які стоять перед нами, як жінками та як членами української громади.

2-3-го жовтня 1982 року, відбудеться на Союзівці, в чудовому гірському оточенні, Конференція українських жінок. Конференція запланована групою сповнених ентузіазмом молодих жінок (членок і нечленок СУА), які за ініціативою Екзекутиву Союзу Українок Америки рішили зорганізувати цю унікальну зустріч.

Протягом двох днів ми будемо обговорювати в малих робочих групах наші специфічні проблеми, питання та зацікавлення. Після цього ми

зустрінемося всі разом, щоб підсумувати наші думки та узгодити або визначити методи й засоби для поступового встановлення робочої сітки українського жіноцтва.

Якщо Ви бажаєте взяти участь в Конференції (або допомогти нам в організаційній роботі) та хотіли б, щоб окремі робочі сесії відображували якраз Ваші зацікавлення, просимо виповнити залучену анкету та прислати на нашу адресу. Просимо також передати відбитки анкет своїм знайомим жінкам та слідкувати в українській пресі за дальшими повідомленнями про нашу зустріч.

Дорогі Пані! Постарайтеся, щоб Конференція українських жінок в жовтні 1982 року була Вашою конференцією!

Приєднайтеся до нас!

УКРАЇНСЬКА ЖІНОЧА КОНФЕРЕНЦІЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ

Члени Організаційного Комітету: Оленка Савицька — голова, Ксеня Драган і Марта Андріюк — заступниці, Христя Добчанська-Мельник — протоколярна секретарка, Христя Товпаш — касирка, Іванна Ратич — зв'язкова СУА. **Програмова Комісія:** Марія Гончаренко, Вірляна Ткач, Мирося Ваньо, Люба Сіра, Марта Федорів, Христя Добчанська-Мельник, Ірена Коструб'як, Мотря Шараневич, Ока Грицак, Соня Слободян. **Пресова Комісія:** Анізія Гандзя Савицька, Рома Сохан Гадзевич, Анна Рогожа, Іка Кознарська Казанова. **Виставкова Комісія:** Ірена Федішин, Надя Шмігель, Анна Бойчук. **Фінансова Комісія:** Христя Товпаш, Марійка Карлин, Євгенія Дячук. **Організаційна Комісія:** Діана Сенежак, Мирослава Знаєнко, Оріся Охримович, Марія Мотиль.

Список включає тільки частину жінок, які виявили зацікавлення в організаційній роботі Конференції. Додаткові імена будуть надруковані в наступних оголошеннях.

ПРОГРАМА "ЛИСТУВАННЯ" (PAN PAL)

Пригадуємо, що програма "Листування" має вже за собою шість успішних років існування, та скористало з неї уже коло сімсот осіб, головно шкільної молоді, та і старших віком, українців з усіх континентів.

Заохочуємо всіх, хто любить листуватися та бажає придбати нових друзів, звертатися на адресу Осередку Листування:

Mrs. A. Krawczuk
26 William Street
Maplewood, N. J. 07040
USA

У підготовленні до друку є бюлетень "Листування", у якому буде поміщено багато адрес осіб, що бажають листуватися. Бажаючи помістити їхні адреси додатково для цілей листування ще у цьому бюлетені, просимо негайно звертатися до Осередку Листування.

Просимо батьків, виховників, учителів, священиків, членів організацій та інших осіб поширити цю інформацію у їхніх громадах та заохотити старших і молодших до листування. Коли у когось є труднощі з українською мовою в писанні, можна листуватися іншими мовами, хоча заохочуємо до вживання української мови.

Досі з програми скористало понад 700 осіб, тож можна мати уявлення про важливу роль цього листування.

Анна Кравчук,
референтка суспільної опіки

З нагоди 90-их уродин нашої дорогої мамці **Анни Варчак**, членки 119-го Відділу СУА в Йонкерсі, складають з найкращими побажаннями 500.00 дол.

200.00 дол. на Фонд ім. Олени Лотоцької
200.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку
100.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

дочка **Олександра Крумшин** з чоловіком і дочками

АНКЕТА

організаційного комітету української жіночої конференції

Подія: Українська Жіноча Конференція

Місце: Союзівка, Кергонксон, Н.Й.

Дата: 2-3-го жовтня 1982 р.

Мета Конференції: зібратися і в товариській атмосфері обговорити проблеми і завдання, які стоять перед новим поколінням українських жінок в Америці

МЕТА АНКЕТИ: ДОПОМОГТИ НАМ ПІДГОТУВАТИ КОНФЕРЕНЦІЮ, ЯКА БИ НАЙКРАЩЕ ВІДПОВІДАЛА ВАШИМ ПОТРЕБАМ І ЗАЦІКАВЛЕННЯМ. ПРОСИМО ВИПОВНИТИ ВСЮ АНКЕТУ ТА ВІДІСЛАТИ ЇЇ ДО 28-го ЛЮТОГО 1982 НА АДРЕСУ:

UKRAINIAN WOMEN'S CONFERENCE c/o UNWLA
108 SECOND AVENUE, NEW YORK, N.Y. 10003

ТОМУ ЩО ХОЧЕМО ПОІНФОРМУВАТИ ЯКНАЙБІЛЬШЕ ЖІНОК ПРОСИМО ВАС ЗРОБИТИ ВІДБИТКИ ЦІЄЇ АНКЕТИ ДЛЯ ЗНАЙОМИХ АБО НАДІСЛАТИ НАМ ЇХ АДРЕСИ.

ЗАПРОПОНОВАНИ ТЕМИ ПАНЕЛІВ (workshops): просимо позначити теми від 1 до 14 у порядку Вашого зацікавлення.

УКРАЇНСЬКІ ТРАДИЦІЇ

Наше уявлення про себе самих, як про українок-американок; ставлення наших дітей до батьків і культурної спадщини; пересичення етнічністю.

УКРАЇНСЬКА МОВА

Проблема двомовності серед дошкільників, молоді, та батьків. Недотягнення української термінології.

МІШАНІ ПОДРУЖЖЯ

Учасники панелю: (жінки і чоловіки), одружені з неукраїнцями, поділяться думками про проблеми мішаних подружжя.

ІДЕНТИЧНІСТЬ

Як затримати в громаді тих, що не беруть активної участі в українському організованому житті.

УСТАНОВИ І ОРГАНІЗАЦІЇ

Майбутність українських церков, шкіл та організацій молоді.

ІНДИВИДУУМ І ГРОМАДА

Чи українські громадські установи задовольняють потреби окремих груп: самотньої української молоді, розведених та старшого покоління.

СОЦІАЛЬНІ ПРОЦЕСИ

Наслідки асиміляційних процесів в українському суспільстві. Як можна протистояти асиміляції.

ЖІНОЧИЙ РУХ

Зв'язки українських жінок з американським і міжнародним жіночим рухом. Яка може бути наша участь у цьому русі і яку користь вона нам принесе

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА — НАДЛЮДИНА

Урівноваження багатьох обов'язків, накладених на українську жінку: мати, дружина, господиня, громадська діячка, професіоналка.

ГРОМАДСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ

Плюси і мінуси громадської діяльності, українські елементи в ній. Як вона може вплинути на професійну кар'єру жінки.

ПРАЦЯ У МЕРЕЖІ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Приєднання до мережі існуючих українських жіночих та інших організацій або створення нових. Національний фактор у цій ділянці.

ДУХОВА СПАДЩИНА

Мистці говоритимуть про українські джерела надхнення для їхньої творчості. Виставка праць жінок-мистців і виробів прикладного мистецтва.

ПОЛІТИКА

Співпраця з американськими політичними організаціями в напрямі впливів на постанови американського уряду. Наше ставлення до подій в Україні.

ПРЕСА

Важлива роль української преси у збереженні громади. Як можна краще використати існуючу пресу.

ІНШЕ: просимо подати Ваші теми для панелів, або дати завваги до вищеподаних тем. Якщо треба більше місця, долучіть сторінку.

ЧИ ВИ ПЛАНУЄТЕ ПРИБУТИ НА КОНФЕРЕНЦІЮ?

.....такможливоні
З ЧОЛОВІКОМ?такможливоні
З ДІТЬМИ?такможливоні

(Будуть зорганізовані для дітей світлички та заняття).

ЯКОЮ МОВОЮ ВИ ХОТИЛИ Б ЩОБ ВІДБУВАЛИСЯ ПАНЕЛІ?

.....українськоюанглійською

ПРОШУ ЗАЗНАЧИТИ ТУТ ЯКЩО МОЖЕТЕ ДОПОМОГТИ ПІДГОТОВЛЯТИ КОНФЕРЕНЦІЮ В
ЯКІЙ ДІЛЯНЦІ?

ОСОБИСТІ ДАНІ

ВІК

.....до 21 р.22-30 р.31-45 р.45-55 р.понад 55 р.

РОДИННИЙ СТАН

.....самітнаодруженарозлученавдова

ЧИСЛО ДІТЕЙ

.....не маю дітейдошкільники1-12 класиуніверситетського вікупорожнє гніздечко

ПРАЦЯ

скільки годин на тиждень працюєте?
не працюю поза домом
ділянка (адміністрація, учителювання тощо)

ОСВІТА

.....гуманітарні наукиточні наукиадміністраціяіншевужча ділянка
liberal arts sciences business

ДЖЕРЕЛА ІНФОРМАЦІЙ ПРО УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДСЬКІ ПОДІЇ

.....український часопис "Свобода"англомовний тижневик
"Ukrainian Weekly"
....."Наше Життя"церквародина, знайомі

ОРГАНІЗАЦІЇ

.....кількість українських організацій, до яких Ви належите.
.....кількість американських організацій, до яких Ви належите.

ВАША АДРЕСА

Ім'я і прізвище _____
Адреса _____
Місто _____ штат _____ Зип _____
Тел. _____

ВИСЛАТИ АНКЕТУ ДО:

UKRAINIAN WOMENS CONFERENCE ORGANIZING COMMITTEE
c/o UNWLA
108 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003

Щиро вдячні Вам за вповнення обох сторінок цієї анкети.

СПОГАДИ — ВІЙНА І ВИЗВОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

Продовження

У ТАРНОВІ

Положення людей, що опинились у грудні 1920 року з урядом УНР у Польщі, було трудне. У більшості всі були без грошей і без одягу, а зима й морози дали себе відчутти.

У тому часі мені вперше довелося стрінутися з англійською Місією В.С.Р., що приїхала відкрити допомогую акцію втікачам. Уперше зустрілися тут представники Західного світу з нашою емігрантською масою. Серед неї багато людей вважали себе несправедливо покривдженими долею і всяку допомогу сприймали, як належне їм відшкодування. А панівні нації Заходу дивилися на Україну, як на провинцію Росії, що неслухно збунтувалася проти неї. Українців вважали примітивними й некультурними, а допомогу уділяли як ласку, за яку, правда, ніхто не вимагав, але все ж таки чекав подяки.

Одного дня я, як голова Союзу Українок у Ченстохові, почула, що Місія виїздить, бо начебто — не знайшла між нами бідних людей. Я пішла до голови Громадського Комітету по інформації в тій справі. Він безрадно розвів руками, але прохав мене не втручатися в ту справу, яка була під віданням д-ра Сінгалеви́ча. Крайньо схвильована я повернулася додому й застала в нас д-ра М. Левицького, міністра здоров'я УНР. Він заохотив мене спробувати.

— Підіть ви до них, — порадив, — ви жінка, вони вас вислухають... А з головою Громадського Комітету я сам побалакаю!

Не без хвилювання стукала я півгодини згодом до кімнати Mrs. Relling і Mrs. Gunter. Розуміла відповідальність доручення. Може б я теж повернулася, від них ні з чим, та на цей раз виручив мене мій темперамент.

— Знаєте, пані, — сказала мені одна з них, — якби наші англійські міністри довели свою націю до того, до чого довели ваші, вони за честь рахували б вимити підлоги тим, хто хоче допомогти вам!

Цим вона попала просто в болючу рану. Я почала говорити різко й нестримано, я майже кричала на них, вважаючи свою місію програною. Але бачила, як під час мого монологу мої місиси все паскавіше поглядали на мене, тоді, як бідна пані Бондаренко, що прийшла зо мною, зблідла і не зводила з мене переляканих очей. Скінчивши, я хотіла прощатися.

— Стривайте, — сказала місис Релінг. — Вибачте, що образили вас. Не їхати — не можемо, бо таке зарядження голови Місії, але ми обіцяємо приїхати знову за тиждень.

Чоловік мій і Модест Пилипович Левицький чекали на мене:

— Я запросила їх сьогодні на ялинку в Громадському Комітеті, — закінчила я свій звіт.

Такий був початок моєї співпраці з Місією В.С.Р.і

За тиждень мене викликала голова Місії. Піднімаючись по сходах готелю, я побачила дуже струнку англійку в уніформі, що намагалася втягнути великий пакунок:

— Но, но, — сказала вона, коли я хотіла допомогти їй, і великі сірі очі подивилися на мене з такою доброзичливістю, що я мовчки взялась за другий кінець пакунка і примусила її прийняти мою допомогу. Це була, як я згодом дізналася, моє ближче майбутнє "начальство" місс Аллен.

Голова Місії виїхала в той же день. Почалась праця. Спішно ремонтувалася кімната під склад, звозилося, переписувалося і сортувалося майно. Було його, на диво, багато і все новеньке: білизна, костюми, взуття. Цілими днями сиділа я тепер у складі з місс Аллен. Я знала вже засаду Місії, що нічого нікому задурно не давала. Але спокуса була сильна і я прохала місс Аллен дати декому з потребуючих взуття. Вона з охотою виконала моє прохання. Та на другий день, переходячи через ринок, вона вже бачила, як ті речі продавались:

— Ах, місс Аллен, коли хочеш їсти, то продаси все, не тільки черевики, — старалась я виправдати своїх.

— Я знаю це, сумно відповіла вона мені, — і неприємно мені тільки те, що більше я не зможу видати нічого!

Як голова місцевого Союзу Українок, я старалась якомога більше союзнок влаштувати на працю в Місії. Тому я була дуже рада, коли при Місії відкрилася харчівня, що видавала 150 обідів денно. Обіди були з однієї, а то і двох страв, що їх готували дуже смачно наші жінки.

Взагалі жінки мали працю, що її оплачували продуктами або речами. Інколи ми бралися на хитрощі, щоб продовжити працю, якою затруднювали жінок. Тоді давали одній жінці розпороти сорочку, а другій згодом пошити її. Ясно, що це можна було робити тільки з такою добрячою людиною, як місс Аллен, що удавала, начебто не бачить того. Але засаду дотримано!

Гірше справа виглядала з мужчинами. Шити, власне вишивати, навчилися вони згодом по таборах. Тоді прийшло нам на думку винайняти сад при гімназії, зробити артіль і привести його до порядку. Вивішено оголошення на запис та умовини праці. Не пам'ятаю докладно, але щось за нову

сорочку треба було відпрацювати три години, за зміну білизни — шість годин, за убрання 12 годин і т. д. Перебалакали ми з директором гімназії, накупили всякого знаряддя і приступили до праці. Записалося душ сорок.

Але в перший же день праці наша артіль збунтувалася і прислала своїх відпоручників сказати, що плата замала та, що вони не дозволять англійкам експлуатувати себе. Як я не доводила їм, що ніхто не має користи з їх роботи, що то робиться тільки для засади не давати допомоги даром, вони нічого не хотіли чути. А коли вони почали загрозувати мені, місс Аллен замкнула склад, і заявила, що не відчинить його, поки вони не стануть на працю.

Я дуже боялась якихось вибриків, але місс Аллен запевняла мене, що вона добре знає втікачів, бо працює в Місії не перший день:

— Борони Боже поступитися, — казала вона. — Тоді вже не дамо собі ради з тими "страйкарями"!

— З тиждень, може, склад був закритий, а потім усі стали на роботу, не зважаючи на те, що місс Аллен наказала мені набавити по годині за великі речі.

Перед Великоднем я виїхала до чоловіка, до Тарнова. Місія працювала вже повним ходом, я дуже сумувала без чоловіка та й жити на два доми було важко. Тоді місс Аллен написала рапорт до голови Місії, в якому пропонувала влаштувати в Тарнові такий же допоміжний пункт, що й у Ченстохові, під моїм проводом.

Я нічого не знала про те, й довідалась аж тоді, коли до мене приїхав старшина з Місії з пропозицією стати на працю з платнею 18 тисяч місячно. Приїхала й голова Місії та з'ясувала мої обов'язки. Виставила мені посвідчення, що я "репрезентантка Місії й польську владу прохається давати мені всяку підтримку". Раз на місяць мала бути в мене контроля. Почали привозити продукти й налаштовувати звітність.

На перший час відкрито сніданки для дітей. Потім привезено цілий вагон харчів і роздавався щотижня пайок для вагітних і хворих. Пайок був достатній і я мала право його комбінувати, як мені здавалось потрібним. Однак я того ніколи не робила, боялась нарікання на несправедливий розподіл.

Докінчення буде

МАРБУРЗЬКІ СХІДНІ ДОСЛІДЖЕННЯ НАУКОВІ
за дорученням Дослідної Ради ім. Йогана Готфріда Гердера, зареєстрований союз. Видає Ріхард Браер
Том. 39

ІВАН СЕНЬКІВ

ПАСТУША КУЛЬТУРА ГУЦУЛІВ

— Етнографічна студія —
(в німецькій мові)

ІСБН 3-87969-167-3. XII, 186 стр. 11 рис. в тексті, 64 частинно багатокольорових ілюстрацій на таблицях, 1 карта, в картоновій оправі 68 німецьких марок.

В цій монографії зображено старе скотарство українських верховинців у Східних Карпатах, яке проіснувало до вибуху Другої світової війни. Автор, який походить з тих сторін, ще бачив його і пізнав на власному досвіді. Представниками цього гірського способу життя були гуцули — українське гірське плем'я —, які досі живуть в Східних Карпатах, де займаються випасом худоби, молочним та лісовим господарством.

Навколо Гуцульщини панувало від 16 до половини 19 століття в Польщі, Румунії, Мадярщині і в Україні тяжке кріпацтво. Лише гуцулам удалося зберегти свою свободу завдяки неприступним горам, прастарим карпатським лісам та вояцькій відвазі. Тому любили вони свої гори і ліси і обожнювали їх як святощі. Як вільні скотарі були гуцули противниками хліборобства, бо уважали його за втілення кріпацтва. Скотарство було не лише їх професією, але також світоглядом. Станова свідомість вільного скотарства обняла з бігом часу всі галузі їх життя і привела остаточно до розвитку своєрідної гуцульської культури, яка проявлялася в барвистім одязі,

дерев'яній архітектурі, мистецьким ремеслі, віруваннях та гордій поставі. Крім цього відзначалася вона багатьома архаїзмами в мові, одязі, способі життя та господарювання. Про все це розповідає стисло і ділово згадана вище студія.

Основою гуцульської народної культури було багатство, яке постачали тваринництво, кустарне ремесло і опришківство. Майже щодругий гуцул був первісно бодай рік в своїм житті опришком. Так отже гуцульське суспільство виростало з двох соціальних груп: мирних переселенців з долів і свавільних розбишак. За зізнанням самих гуцулів було їх життя тісно пов'язане з опришківством. Опришкам завдячують вони свої пісні, металеві вироби та любов до зброї. Але передовсім гуцульська сваволя та любов до свободи були живою спадщиною опришків. Досі любить і прославляє народ своїх опришків не за їх розбишацтво, лише за їх великодушність, щедрість і ненависть до всякого роду поневолення. Мир за всяку ціну не був нормою їх життя.

64 ілюстрацій на таблицях зображують експонати старих гуцульських збірок, які переходять в етнографічних музеях Західної Європи. Вони були досі нікому незнані. Дперва публікація їх знімків в цій студії дає вперше можливість пізнати їх мистецьку і естетичну вартість.

VERLAG J. G. HERDER — INSTITUT
3550 MARBURG / LAHN
GISONENWEG 7

Заохочуємо Відділи і приватні особи замовляти для публічних бібліотек і приватних осіб етнографічну студію німецькою мовою д-ра Івана Сенькова "Пастуша культура гуцулів".

Щоб улегшити замовлення редакція "Нашого Життя" приймає зголошення. Ціна 35.00 дол. з пересилкою.

УКРАЇНСЬКА ЖІНОЧА КОНФЕРЕНЦІЯ

З ініціативи СУА відбудеться в днях 2-го і 3-го жовтня 1982 р. на "Союзівці" українська Жіноча Конференція. Ціллю Конференції є видигнення та обговорення проблем, що турбують сучасне покоління українських жінок. Не менше важливим фактором буде зустріч у товариській атмосфері, що дасть нагоду учасницям відновити давні знайомства, нав'язати нові та наблизитися до українського середовища, від якого багато відчужилося через зміни в особистому житті.

Організаційний Комітет, до якого входять молоді ентузіясти, членки і не-членки СУА оформлюють пляни Конференції. Звертаємося з проханням до членства СУА розповсюджувати "Звернення до жінок" і квестіонар, які містимо в цьому числі та заохочувати жінок, зокрема незорганізованих до численної участі у Конференції.

ЗМІНИ В СКЛАДІ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ

Уліта Ольшанівська — протоколярна секретарка зрезигнувала 10-го жовтня 1981 р. з свого посту.

Ольга Гайдук — виховна референтка зрезигнувала 9-го січня 1982 р. з родинних причин із свого посту.

* * *

Голова СУА Іванна Рожанковська ввійшла до Почесного Комітету для святкування 90-ліття Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого.

* * *

Комісія видань при Екзекутиві СУА: Ірина Чайківська — голова, Марта Данилюк, Уляна Любович, Світляна Марченко, Марія Савчак — члени почала працю над плануванням видань СУА. Про видання буде повідомлення в "Нашому Житті".

* * *

Негайно по річних зборах Відділу проситься подати до "Нашого Життя" склад новообраної управи.

Ірина Чайківська
пресова референтка СУА

ВПЛАТИ НА СТИПЕНДІЙНУ АКЦІЮ СУА

З початком березня починається в Південній Америці шкільний рік і тому просимо спонзорів-добродіїв вплачувати гроші на стипендії так, щоб ми могли якнайскоріше вислати їх стипендістам. Просимо виставляти чеки на Союз Українок Америки, а не на імена осіб, які займаються полагодженням стипендійних справ. Союз Українок має "текс екземшен" і гроші вплачені на стипендії можна відчислити від податку. Також звертаємося з проханням пожертвувати на адміністративні видатки Стипендійного Фонду СУА.

1,243.58 дол. Союз Українок Н.П.В. Австралія (в жовтні 1981 р.).

251.00 дол. Григор і Анастасія Мисишини, Спрінгфілд; по 250.00 дол.: д-р Ірена Гребеняк, Лаудонвіл, Евген і Мирослава Наливайки, Міннеаполіс;

по 200.00 дол.: Іван Федів, Кліфтон, д-р Б. А. Филипчак, Пассейк, Галина Площанська, Кліфтон, д-р Юрій і Оленка Савицькі Ріверсайд;

150.00 дол.: д-р Іван і Маруся Галії, Вайленд;

100.00 дол.: Каліна, Уляна і Петро Котенки та Стефан Нортон, Бріджпорт (це малі діти дали даток, щоб бідні діти могли вчитися);

по 100.00 дол.: д-р Данило і Ростислава Богачевські, МекЛін, д-р Марія Фішер Слиж, Кентакі, Самопоміч — Федеральна Кредитова Кооператива, Джерзі Ситі, 73-ій Відділ СУА, Стретфорд;

155.00 дол.: 22-ий Відділ СУА, Чікаго;

15.00 дол.: 74-ий Відділ СУА, Чікаго;

10.00 дол.: 93-ий Відділ СУА, Гартфорд (на брошуру про стипендійну акцію СУА).

НА ФОНД ІМ. ЕВИ СТАШКІВ:

17.00 дол.: 86-ий Відділ СУА, Мейпелвуд.

Щиро дякуємо

Ірина Качанівська,
касирка стипендій СУА

ДВІЧІ ДАЄ, ХТО СКОРО ДАЄ

На фонд СУА ім. Олени Лотоцької, що був проголошений у "Нашому Житті" в грудні 1981 р. вплинули перші датки, а саме від Відділів: 21-го, 47-го і 83-го. Крім цього, 47-ий Відділ подбав про даток від власника підприємства у Рочестері. Щира подяка "першим ластівкам" за жертвенність та почуття обов'язку супроти власної організації.

ДОПОМОГА УКРАЇНЦЯМ (У ПОЛЬЩІ)

Вислано 18 харчевих пачок (кошт одної пачки 33.75 дол.) за фонди які прислали такі Відділи:

3-ій, 50-ий, 55-ий, 57-ий, 62-ий, 65-ий, 74-ий, 86-ий та 89-ий. Ситуація в Польщі вимагає більше посилити цю акцію, то ми знову звертаємося до Відділів не забувати наших братів та сестер, що тепер потребують нашої помочі. Гроші посилати до Централі, зазначаючи ДОПОМОГА УКРАЇНЦЯМ.

Із звітів деяких Відділів знаємо, що вислано 9 харчевих пачок та 22 пачки з уживаним одягом. Чекаємо звітів суспільної опіки від усіх Округ та Відділів та просимо це зробити якнайскоріше, щоб ми могли доповнити наш звіт та мати цілість суспільної праці СУА.

"Бабусям" вислано 8 харчевих пачок.

За адресами та інформаціями просимо звертатися до референтки суспільної опіки.

Анна Кравчук
референтка суспільної опіки СУА

100 ТИСЯЧНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

з призначенням на працю організації та забезпечення її майбутнього.

Впродовж січня 1981 вплатили:

членки Екзекутиви СУА: Іванна Рожанковська, Теодозія Савицька, Марія Томоруг, Лідія Гладка, Наталія Даниленко, Марія Савчак, Розалія Полчі, Ольга Літелло, Іванна Ратич, Ольга Гнатейко, Оксана Станько, пресова референтка Ірена Чайківська, редактор "Нашого Життя" Уляна Любович — по 25.00 дол.

Разом 325.00 дол.

працівники Канцелярії СУА: Марта Данилюк, Омеляна Рогожа, Ірина Комар, Наталія Дума, Надія Данилюк, Оксана Лопатинська

100.00 дол.

21-ий Відділ СУА 100.00 дол.

47-ий Відділ СУА 500.00 дол.

83-ій Відділ СУА 100.00 дол.

500.00 дол.

Солома Дроздовська, Едмонтон, Канада

Андрій Чорнобіль, молодий індустріаліст, власник фірми "Альтон Тул Компані", Рочестер, Н.Й.

400.00 дол.

Олександра Крумшин з чоловіком і дочками

200.00 дол.

Разом 2.225.00 дол.

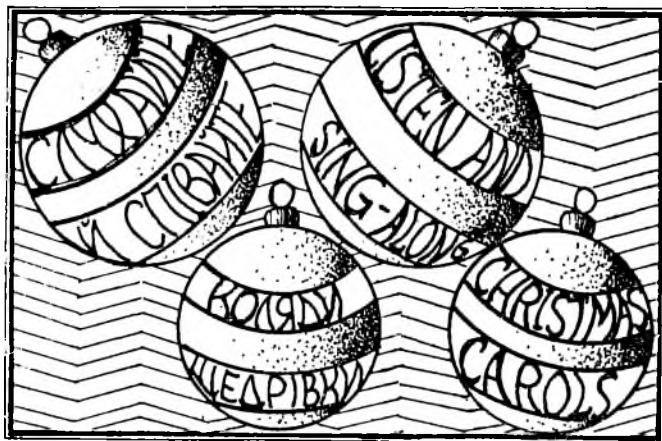
Досі впинуло 2.000.00 дол.

ВІДДІЛИ, ЧЛЕНКИ І ПРИХИЛЬНИКИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ!

Разом 4.225.00 дол.

ХТО БУДЕ НАСТУПНИЙ У СПИСКУ ЖЕРТВОДАВЦІВ?

ВИДАННЯ СУА — ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Заходом виховної референтури вийшла нова лентал

"СЛУХАЙТЕ Й СПІВАЙТЕ" це найновіша метода навчання різних мелодій через слухання й повторювання поодиноких рядків та строф. Перше голос виконує цілу строфу, опісля один рядок, що його повторяє фортепіан; коли фортепіан виконує дану фразу, треба разом з ним її проспівати.

Ціна ленти 7.00 дол. з пересилкою

До набуття є теж ленти:

ЦІЛИЙ СВІТ ВЕЛИКА ШКОЛА. Ціна — 5.00 дол. за пересилку 0.75 дол.

СЛУХАЙТЕ Й СПІВАЙТЕ — ПІСНІ Й МАРШІ ДЛЯ ДІТЕЙ. Ціна — 6.00 дол., за пересилку 0.75 дол.

Виховна референтура подбала теж про підручники:

ПРОГРАМА ЗАЙНЯТЬ У СВІТЛИЧКАХ ДЛЯ ДІТЕЙ що не знають української мови — Віра Андрушків.

Ціна — 3.00 дол., за пересилку 0.75 дол.

ПРОГРАМА ЗАЙНЯТЬ У СВІТЛИЧКАХ ДЛЯ ДІТЕЙ — Анастасія Смеречинська. Ціна — 3.00 дол.

за пересилку 0.75 дол.

Перевидано з "Нашого Життя" у НАМАЛЬОВАНОМУ СВІТІ Ганни Черинь оповідання з рисунками до розмальовування. Ціна — 3.00 дол. за пересилку 0.75 дол.

Всі ці видання можна замовляти в канцелярії СУА:

UNWLA 108 2-nd Ave. New York, N.Y. 10003

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

XXXIV РІК ВИДАННЯ

ЛЮТИЙ 1982

ЧИСЛО ДРУГЕ

ДЕКАДА УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ

Входимо в другий рік Декади Української Родини. Здавалося б, що вже розпочалася широко дія Декади й намітились головні її прямуючі. А так не можна сказати. До тепер тільки Церква розгорнула плян праці й послідовно йде наміченим шляхом. А наш громадський сектор обмежився до заклику в справі Декади, що появився ще в минулому році. У ньому Президія СКВУ і Екзекутива СФУЖО проголосили Декаду Української Родини й даліше того справа не пішла.

Ні, це може занадто різко поставлене твердження. Дещо все ж таки вдалося зробити. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій уже намітила плян праці на 1981/82 рр. і розіслала його своїм складовим організаціям. Отже перший крок зроблено, хоч це не є широко відоме в нашому суспільстві. У тому пляні праці є деякі точки, що відносяться до кожної української родини, а є й такі що вимагають співпраці гурта, себто жіночої організації.

На перше місце поставлено вживання української мови в родинному житті. Це дуже важлива вимога, що втримає українську родину якнайдовше в дії. А друга — впровадження української дитини в основне знання про Господа Бога. Це вона повинна дістати в родинному домі разом із вивченням основних молитов.

На другому місці поставлено знання й користування українськими обрядами. Цілий господарський

рік обоснований ними, як у літі, так і зимою. Ці всі обряди треба знати, а в пізнанні їх може допомогти жіноча організація. Вони так само міцно прив'язують до свого, як мова чи молитва.

Дальша дія може розгортатись — залежно від спромож і уподобань середовища. Можна розглянути дію і вартість родини у формі панелю, можна пошукати в літературі найкраще зображену родину, можна надати "Дневі Матері" і "Дневі Батька" нового значення. А щоб це наше шукання найкраще представити — можна спільно з парафією приступити до вибору Родини Року. Це може бути корисним завершенням першого етапу Декади Української Родини.

На тому початку можна будувати даліше. Трудно передбачити тепер даліші можливості Декади. Але й виконати те, що намічено — дасть нам погляд і досвід, що нам даліше робити. А може до нас приєднаються інші середовища й організації, що схочуть у Декаді взяти участь?

Приступаймо до дії! Уже маємо приготовану до розсіпки доповідь Оксани Соколик, нашої виховної референтки про українську християнську родину. Вона подає засади дії, скріплені численними прикладами. Хоч ми не думали розсилати письмового матеріялу, проте ця доповідь буде нашим скромним початком для пізнання цієї справи. А на ньому зможемо будувати даліше.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНОК ШВАЙЦАРІЇ

Українські жінки Швейцарії з'їхалися 17-го жовтня 1981 р. у Берні для важливої наради. Того дня відбулося вшанування 30-ліття Товариства Українців Швейцарії. Це була одна причина, друга більше важлива для них — заходи коло заснування жіночого об'єднання. Над цим вони вже працювали довгий час, контактували листовно й телефонічно і врешті з'їхалися в цій справі. Запросили на той день заступницю голови СФУЖО в Європі, Ольгу Штайнер із Мюнхену.

Прибуло 16 жінок з різних сторін Швейцарії. Це не були всі українки, але найбільш активні. Ця обставина також наказує їм окремий спосіб роботи —

вони не зможуть сходитися щомісяця, а хіба щокварталу. Рівночасно об'єднують це з нарадою Товариства Українців Швейцарії, тільки радитимуть окремо. Бо й пляни і змагання їх інші.

Ініціативний гурток їх уже діяв, щоб скликати цю основну нараду. Головою його була Зоя Нижанківська, заступницею п-ні Сінклер, секретаркою Христина Качалуба, а фінансовою референткою Ольга Беран. Цю Управу затверджено на тих зборах. Найближчим пляном праці є здобуття українських фільмів, що їх могли б вони висвітлювати в різних місцевостях. В тій цілі вони порозумілися з режисером Славком Новицьким. Найближча їх зустріч має відбутися в половині січня. Тоді вони влаштують "Маланку" і можливо вже матимуть один фільм.

Ольга Штайнер привітала їх від СФУЖО, звернула їх увагу на ділянку зв'язків, що їх могли б вони в Швейцарії розвинути. Також пригадала їм встановлення фінансової політики, що допоможе їм у праці. Вкінці торкнулась створення статуту, який вони повинні випрацювати.

Наприкінці відбулась спільна вечеря з Товариством Українців Швейцарії. Голова д-р Роман Прокоп повідомив про заснування Об'єднання і просив присутніх підтримати їх. Відбулась лотерія (це перший їх почин), що принесла певний дохід. На цьому закінчилось зібрання, яке дало підставу до створення товариства.

ЧИ ВИ ВИРІВНЯЛИ ПЕРЕДПЛАТУ?

ПРЕСОВА КОМІСІЯ СФУЖО

Пресову Комісію СФУЖО засновано напередодні III Конгресу. Тоді то Програмовий Комітет звернувся до складових організацій з проханням — призначити до Пресової Комісії свою пресову референтку. І так постала ця Комісія для підготовки того Конгресу.

Після Конгресу, Пресової Комісії не розв'язано. Найперше треба було повідомити всіх про перебіг і вислід Конгресу, а потім стверджено, що така співпраця з усіма поселеннями дуже корисна. І так тепер Екзекутива СФУЖО знов звернулася до складових організацій із проханням — зголосити свою пресову референтку. Рівночасно вислала для інформації деякий матеріал, як інформаційний листок, перебіг наради голів і постанови Нарад Управи з 1981 р.

До Комісії запрошено також членок, які не є пресовими референтками, але служили й служать своїм пером, якщо це потрібне. Це є Марія Барагура з Америки, Іванна Зельська з Канади, Віра Смерека з Європи і Лідія Тауридазька з Аргентини. Також запрошено до Комісії редакторок видань наших складових організацій: Уляну Любович, Ярославу Зорич, Віру Бучинську, Ніну Марченко, Галину Петренко, Ярославу Винницьку.

ПОСТАНОВИ НАРАД СФУЖО

3 Нарад СФУЖО 14-15-го листопада 1981 р. видано постанови. Вони складаються з двох частин — загальної й окремих ділянок. У загальній частині згадані теперішні громадські гасла чи події, в яких жіноцтво бере участь; оборона жінок-в'язнів, Декада Української Родини, підготовка до 1000-ліття християнства, до 50-ліття голоду в Україні і окрема до 100-ліття українського жіночого руху. В окремих ділянках праці намічено завдання на найближчий час, а в тому найбільш важливе — це підготовка IV Конгресу СФУЖО на 26-29-го листопада 1982 р. у Філядельфії. З них найбільше важливі є — створення прапора СФУЖО, створення Інформаційного Центру, допомога українцям у Польщі, співпраця з Т-вом "Оборона Дітей" у Женеві і заснування Фонду Конгресу, що має стати підставою для його переведення.

КОНГРЕСОВА КНИЖКА

Однією з найбільш важливих постанов у зв'язку з IV Конгресом СФУЖО — це є видання Конгресової

Книжки. Книжка III Конгресу СФУЖО охоплювала час за 17 років, як у історії СФУЖО, так і в ділянці складових організацій. Теперішня книжка не матиме такого довгого часу, а повинна описати лиш 5 років дії. Отже буде меншого розміру, хоч не менше важлива.

Зміст її буде подібно уложений. Найперш перебіг дії СФУЖО за останніх 5 років, а потім складових організацій. На III Конгресі було репрезентованих 19 організацій, а тепер їх є 21. Дальше йтимуть наші втрати, себто згадки про працівниць, що вже відійшли. А вкінці фундації, себто установи, відділи й особи, що бажають причинитися до видання книжки.

На Нарадах Управи встановлено Видавничу Комісію, яка має подбати про книжку. До неї ввійшли — Стефанія Бернадин, Теофіля Ганушевська, Лариса Дончук, Раїса Зелінська, Євгенія Новаківська, Галина Царинник. Окремо ще встановиться Редакційна Колегія, яка редагуватиме матеріал.

КОМІСІЯ СТАТУСУ ЖІНКИ

Вже наспіла вістка, що 29-та Сесія Комісії Статусу Жінки відбудеться від 22-го лютого до 3-го березня 1982 р. у Відні. Зміст нарад буде торкатись Світового Плянуну Акції. Не-урядові організації можуть взяти участь у нараді, як дорадницьі.

КОНГРЕС МІЖНАРОДНОГО ЖІНОЧОГО СОЮЗУ

Управа Міжнародного Жіночого Союзу повідомляє, що дістала запрошення влаштувати черговий Конгрес у другій половині липня 1982 р. у Гелсінках. Запросило їх Товариство УНІОНІ з Гелсінків і вони радо прийняли запрошення.

УЧАСТЬ У 85-ЛІТТІ

Представниці Головної Управи ОУЖ Німеччина О. Штайнер і І. Спех були присутні на 85-річчі "Ферайн дер Фрауенінтерессен", де зустрілися з президенткою Міжнародної Жіночої Ради, Мір'ям Делі. Вона живо цікавилась працею ОУЖ у Німеччині.

ВИСЛІД ХVІІІ ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ СФУЖО

XVIII Літературний Конкурс СФУЖО, що був проголошений з фонду Марусі Бек, б. мейора м. Дітройту, на літературно-критичний нарис, за-

кінчився з таким вислідом:

Одну з рівнорядних нагород по 100 дол. признано **Ганні Черінь** за її працю "Література — дзеркало життя". Другої нагороди в такій самій висоті не признано нікому.

Відзначено такі літературно-критичні праці:

1. **Д-р Ганна Власенко-Бойцун** за есей "Тарас Шевченко — практикуючий християнин".

2. **Ірина Дибко** за есей "Дмитро Детько", літературна течія письменника Івана Филипчика.

3. **Софія Наумович** за есей "Проблема покоління у творчості Лесі Українки".

Жюрі ХVІІІ Літературного СФУЖО:

Іван Боднарчук, Богданна Дума-Арнодон, Аріядна Стебельська

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Недавно відійшла у вічність відома виховниця і театральна діячка **Ольга Дівнич**. Походила з сім'ї Завадських, що проживали в Коломиї. Народилась у 1893 р. і дістала семінарійну освіту. У 1917 р. вона вийшла заміж за Антона Дівнича, що був військовим. По закінченні Першої світової війни він попав до Чехословаччини, а звідтіля на Закарпаття. Туди до нього виїхала й дружина. Він став працювати в "Просвіті" в Ужгороді, а вона вступила до театру Просвіти. У неї виявився талант, а при доброму звучному голосі вона скоро почала співати в опері. Згодом ситуація погіршилась для українців із Галичини й вони мусіли покинути країну. В Галичині їм трудно жилося, тим більше, що А. Дівнича поляки заарештували незабаром. Але Ольга з дівчатками якось давала собі раду. Спершу жили вони в Калуші, потім у Львові, потім у Станіславові. Всюди, де вона жила, провадила хор і організувала сценічні вистави. Вкінці подружжя замешкало у Бібрці, де Ольга вчителювала. Тут А. Дівнич помер і їй прийшлося самій із дівчатами йти на еміграцію. Через Словаччину вони дістались до Ебензе в Німеччині. Тут Ольга провадила культурно-освітню діяльність. Коли простелилась дальша дорога, Ольга виїхала з однією дочкою, заміжною за проф. Хому, до Балтіморе, США. Тут вона теж вчила дітей і ставила театральні вистави. Замешкавши у "Вознесінні", захисті для літніх людей у Філядельфії, вона ще займалась театральними виступами. Померла в серпні 1981 р., окружена дітьми і вдячними співгромадянами.

Л. Б.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. XXXIX

FEBRUARY 1982

EDITED BY A. H. Sawyckyj

Viewpoint

UKRAINIAN VALUES AND THE FAMILY

By Natalia Kormeliuk

In recent years the concept of the family as the basic element of society has been shaken to its very foundations. This change in thinking has also threatened the existence of the Ukrainian family. In the Ukrainian community this crisis is regarded so seriously that the World Congress of Free Ukrainians has declared the next ten years as "The Decade of the Ukrainian Family."

The Ukrainian family is threatened in Ukraine by the Russo-Communist regime which wishes to destroy Ukrainian identity by destroying the Ukrainian family. In the West, the dangers are of a different nature. Some of these dangers, as expressed in meetings, discussions and publications in the Ukrainian community include: mixed marriages, a lack of adequate social life among Ukrainian youth, lack of respect for the older generation, the atomization of Ukrainian organizations, prominence of purely personal career goals, materialism, a lack of a feeling of responsibility, the decline of religious activism, a lack of tolerance and cooperation between Ukrainians of different views, a lack of teachers and youth counselors, lack of time, lack of attention, and lack of respect for authority. Each of these "lacks" merits its own panel discussion!

It is good that discussion of these topics is taking place in the community, because discussion leads to a higher awareness of what our values as Ukrainians should be.

The survival of the Ukrainian family depends upon the continuing support of its value structure by institutions such as the church, the schools, and our youth and community organizations. The community must preserve its identity by continually reaffirming Christian ethics, our native language and tradition, and our efforts on behalf of Ukraine, the land of our origin.

But the world is going through a value crisis, and the Ukrainian community is no exception. The generation growing up in America is continually asking itself these questions and more: Am I Ukrainian or American? Do my feelings as a Ukrainian match my life goals? How should I allocate my free time?

We know how these questions *should* be answered. But how are they answered *in practice*? Sometimes observing small, seemingly insignificant daily actions, reactions and attitudes in our own behavior and that of our children shows us that what is true in theory does not hold in practice. Some examples of this later...

Youth is torn in many different directions by our complex society. How can we as parents instill the "right values" in them? One way is the authoritarian approach

— that is, telling our children to do and to think as we do because we are older and wiser and have the experience of years behind us. The success of this approach depends upon the extent of our authority in the eyes of our children.

Another problem with the authoritarian approach is the fact that parents' theoretical values may differ from their practical behavior, as mentioned above. For example, we may talk about democracy and freedom of expression, but refuse to print viewpoints in the press which differ from our own. Or we talk about how important it is to promote marriages between young Ukrainians but refuse to allow youth of different youth organizations to work together at the community level. These contradictions between theory and practice create skepticism in youth regarding their elders.

A second approach is to let youth find its own values, hoping they are similar to ours. This "laissez faire" approach leaves youth with the feeling that "no one cares." Much as they may rebel, youth needs values to rebel against, values they often return to at an older age.

A third approach is to transfer our values to youth by embodying these values ourselves. This approach demands much of us as parents and counselors, and requires continuous contact with youth, mutual trust and many shared positive experiences. Theoretical values must be supported by our actions. There will continue to be many questions which we and our youth can discuss together: How to develop our Ukrainian spirit? Should we stay with traditional moral and ethical principles or try new ones?

Here our responsibility as parents and counselors must come to the fore. We must consciously and purposefully create discussions with our youth on these and other topics in a Ukrainian environment. For this we have bought our buildings and national homes. We must not be afraid to re-evaluate which are our true values, and which are paper values only, gradually recognizing these contradictions and change what needs to be changed in ourselves. This re-evaluation can take place in our immediate families or within each community organization.

What will this third approach — re-evaluation — give us and our youth?

1. It will give us a chance to periodically examine what we really value and believe in.

2. It will give us and youth a chance to see the possibilities of different actions and our limitations.

3. It will give us a feeling of freedom of choice, and

Cont. on page 25

SEEKING YOUR FAMILY ROOTS: ONE WRITER TELLS HER STORY

Marie Halun Bloch, eminent writer of children's books, was the featured guest at a "meet-the-author" evening sponsored by UNWLA Branch 38. The event was held on October 3, 1981 at the Moshinsky Art Gallery in Denver, Colorado.

Mrs. Bloch enjoys prominent recognition in her field. She has received numerous prestigious awards, among them Honor Book, New York Herald Tribune, 1956; Notable Books, American Literary Association, 1963; Best Books of the Year, Christian Science Monitor, 1972. She is also listed in (*International Authors' and Writers' Who's Who 1976*) and (*Contemporary Authors*)

Marie Halun Bloch did not speak on children's literature, however. She chose another fascinating subject to discuss with UNWLA members and guests at this literary evening. She introduced a book she is writing. This impressive work is an imposing compilation of the significant facts and events in the lives of the members of her immediate ancestors, the Halun and Pelensky families. It is a stirring and poignant recounting of the lives of Mrs. Bloch's forebears, and as such, the lives of Ukrainian ancestors of all who were present at this lecture.

Marie Bloch was born in Ukraine, but left her native country as a small child. This fact left an indelible impression on her, and she felt a great void in her life. She decided to undertake the monumental task of researching her ancestry. Writing this book, she says, has been like "gathering together" the relatives she had left behind. It provided her an opportunity to meet them and after a fashion, to know them. Undoubtedly, this book will serve as a great legacy for her children, her grandchildren and their progeny.

It will also serve as an accurate documentary on some phase of Ukrainian history. The author feels that too often Ukrainian history is written by non-Ukrainians and the very essence of the Ukrainian soul is diluted and diffused.

"I sought to rebuild that lost world, because without it, I have no home to go back to — only this home of the mind's eye that I have rebuilt and made my own again," the author says.

By extension, the compilation of her family history has also been an exploration of her Self. "I wanted to discover, if only I could, the ingredients of Me, to know again the human beings of generation after generation whose characteristics went into the making of Me. If this seems like colossal egotism, let it seem so. I am only more candid than others in this," Mrs. Bloch said. This last statement struck a responsive chord in the hearts of the audience.

Because of her dedication to the preservation and perpetuation of her families' histories, Mrs. Bloch studied and became a trained geneologist. As such, she offered some pertinent suggestions for anyone seriously interested in the pursuit of this very rewarding activity. Briefly, here are her suggestions:

— Contact each member of your family and ask for information.

— Write down everything you are told.

— Record each fact and date indicated by members of your family.

— Devise a system to keep your notes in order.

— Keep your biographical material arranged by families.

— Enlarge your amount of data by studying maps, atlases, formal documents (birth and death certificates, marriage licenses and all public records available).

— Keep accurate, complete references on every item you copy.

— Make a chart of your ancestors (subject to subsequent revision and additions as more data becomes available).

— Keep researching even though you meet with discrepancies and disappointments.

— Keep searching, ever alert to the possibility of discovering new, significant information.

— Start compiling your own bibliography.

Mrs. Bloch warned the audience that it is not a simple matter to assume the role of a geneologist. She devoted 19 years to this one volume before she felt that it was ready for publication and copyright. (She finds it necessary to copyright all material in order to protect its misuse by unauthorized people).

The author stressed the urgency of the "NOW." When should you start a geneological study of your family? NOW! Where do you start? With yourself!

Write everything down about yourself. What may appear trivial and meaningless to you at the present time may prove someday to be a fascinating account of the mode and manners of our lives today. Time casts a warm and flattering glow on what we perceive to be ordinary events today. A hundred years hence, ordinary events will seem extraordinary. "Moi, je suis mon ancetre." (I am my own ancestor) wrote Marshal Andoche Junot many years ago.

Marie Halun Bloch's magnetic personality and her unbridled enthusiasm are convincing factors in reminding us of the nature of man — of things mortal and immortal. Singularly and collectively, everyone in the audience was impressed, affected and inspired.

Vera Harmon
UNWLA BRANCH 38

HEALTH & WELL-BEING

BREAST-FEEDING VS. INFANT FORMULAS: THE CONTROVERSY CONTINUES

by Dr. Maria Motyl

All nutritionists and pediatricians agree that there is no substitute for breast-feeding newborn infants. Yet not all mothers have an adequate supply of milk. Some mothers must, or wish to, return to work soon after their baby's birth. It is for these women that packaged infant formulas have been especially helpful. If prepared properly, these formulas provide adequate nourishment for the infant's growth.

However, in underdeveloped countries many serious problems have been associated with infant formulas. A controversy has arisen over their real benefits. A 1974 journalistic expose in London contended that in underdeveloped countries formula products, such as Similac, contribute to significant infant malnutrition, disease and even death.

Last spring, this debate reached global proportions when the World Health Organization (WHO) voted to restrict the advertisement and promotion of infant formulas. The U. S. A. has the dubious distinction of casting the only dissenting vote on this issue, maintaining that such a ruling ran counter to the constitutional guarantees of freedom of speech and information. In protest against their government's stand, two top health officials of the U. S. Agency for International Development (AID) resigned their positions.

Human milk contains a complex array of nutrients, many of which are chemically different from those in formula products. Infant formulas, on the other hand, are based on cow's milk to which certain components have been added, and others removed. One problem with formulas is that some infants develop an allergic reaction to the proteins in them. However, the most significant advantage of breast milk is the presence of maternal anti-bodies.

When a baby is born, many of its systems are very immature and it is un-

able to resist infections. A mother, however, having been exposed to many bacteria and viruses in her life has many anti-bodies, which are proteins that can stop invading microorganisms. Many of these antibodies are passed in the milk to a nursing baby, thus providing it with the first line of protection against infection. As the infant grows, its own systems mature and take on this protective role.

In studies comparing breast-fed and formula-fed infants in underdeveloped countries it was found that the breast-fed group suffered fewer illnesses such as diarrhea, meningitis and upper respiratory infections.

In the U. S. the incidence of breast feeding fell to a low of 23% in 1971. Women's early return to work soon after the baby's birth was one reason. Another was the vigorous advertisement campaign of the formula companies (such as the Swiss-based Nestle) that suggested that formula feeding was a status symbol and sign of upward mobility. However, as increased awareness about the importance of human milk grew, breast feeding increased to 54% in 1980.

In underdeveloped countries, breast feeding also declined, for some of the same reason as in the U. S. However, because of the various health and socioeconomic problems of underdeveloped countries, the disadvantages of formulas became evident very quickly. In these parts of the world sanitation is inadequate, and mothers prepare formulas using water contaminated with bacteria. The lack of refrigeration and storage of prepared formulas at room temperature cause an overgrowth of potentially harmful microbes.

Furthermore, while an adequate supply of formula to feed an infant may cost about \$1 per day in the U. S., it may cost up to one-half the family's entire daily wage in an underdeveloped

country. Consequently, mothers dilute the formula far below the level that will sustain the baby's growth. It is obvious that the use of formula under such conditions can lead to malnutrition, illness and death.

Another practice in the underdeveloped countries which the WHO was very concerned about was the common practice of formula company representatives to visit maternity wards, wearing white, distributing free formula to women who had recently given birth and leaving the impression that they were health professionals instead of salesmen or saleswomen. Harsh criticism from world public opinion has forced the companies to stop this misrepresentation.

The problem of the use of infant formulas in underdeveloped countries is very complex, since a return to breast feeding may be impossible in countries where malnutrition prevents a woman from being able to produce milk to nurse her child. WHO, in cooperation with the formula companies, is considering the possibilities of developing alternate methods of preparing infant food from locally available produce, thereby avoiding the problems associated with unsterile water and high expense of the formulas.

Readers who are interested in the applications of the most current scientific research to their personal health, however, should not look to this as a medical advice column, but should consult with their personal physicians.

Dr. Motyl is a microbiologist at the Mt. Sinai Medical Center in New York, where she is involved in teaching as well as clinical and pure research. For an interview with Dr. Motyl, see the November 1981 issue of Our Life.

Cont. VIEWPOINT

thus gives us the possibility of a deeper retention of the values we do decide to accept.

4. Continuous balancing of theory and practice will reinforce our authority as parents and our viability as a community.

5. It will strengthen the values of the younger generation against outside influence.

6. It will create a concrete link between the generations.

7. A sense of free will and a positive approach will help us build a strong foundation for our collective Ukrainian House.

Natalia Kormeliuk, member of UNWLA Br. 115, lives in Rockville, Md. A mother of two, she teaches art and will soon receive a Master of Fine Arts degree. For many years she has been active in the educational sphere of SUMA. This article is adapted from a talk she delivered in Ukrainian at the 19th UNWLA Convention in 1981.

NASHE ZHYTTIA ENGLISH DIGEST

HEROISM — VICTORY OVER DEATH, VICTORY OVER ONESELF

The passengers of a modern aircraft on its way to sunny Florida were drowning in the freezing waters of the Potomac river. The cars crossing the bridge, carrying people returning home to their families were swept off by the plane.

Technology could not stand up to the bitter cold.

Just minutes earlier, the passengers were sitting comfortably in their seats, listening to the stewardess asking them to buckle their seat belts and not to smoke. Surely none of them were thinking of how they would act if standing face-to-face with death. Then all of a sudden, they were forced to confront the merciless elements, which were indiscriminately taking human lives.

In this tragic moment, a man stood out in his heroic actions toward his neighbor. Although he himself drowned unidentified, known simply as "the man in the water", he symbolized a great victory for mankind, as did Lenny Skutnik, who jumped into the freezing water to rescue an injured woman. Although "the man in the water" did not win the battle against Nature, he held it to a standoff and did *not* lose.

These men never expected that one day they would risk their lives in order to save those of others. But if a

single spark of altruism had not been hidden in their deepest subconscious, they would have thought primarily of saving their own lives.

Heroism, heroes and their deeds cannot be compared. The history of our nation constantly required individuals and groups to act heroically, to conquer daily sufferings and terrors.

In the month of February, we commemorate our women — heroines: in the month of February, we remember the heroic deaths of Olha Basarabova and Olena Teliha, with her husband Mychajlo. These individuals represent the countless others who suffered or died for the love of their homeland, who willfully chose this way of life, and eventually death.

The strength to endure and the courage to choose are carried deep in the souls of those who know how to love fully and selflessly. But how often we exchange these high values for something smaller when we could, through everyday actions, develop our capacity to sacrifice for love.

This selfless love must be cultivated in us, in our children and grandchildren. We can learn it from our ancestors, but also from our contemporaries, who, in the name of love for their country and its fight for freedom, are even now sacrificing their personal comfort and safety. For their words, love and faith, they spend years in prisons and exiles, heroically bearing a heavy yoke.

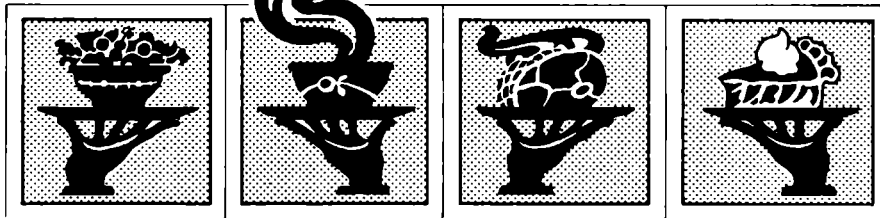
OUR LIFE IS MANY THINGS TO MANY PEOPLE

- IF** you want to be informed about the exciting and multi-faceted program of UNWLA, become a subscriber to Our Life.
- IF** your friend or relative lives far from a Ukrainian community, a gift subscription to Our Life is a real blessing.
- IF** you know someone who is interested in the problems of contemporary Ukrainian women, suggest Our Life as a source of information.
- IF** a friend wants to cook a special dish, tell her she'll find delicious Ukrainian recipes in Our Life.
- IF** a grandmother wants to embroider a special outfit for her grandchildren, suggest the lovely Ukrainian embroidery patterns in Our Life.
- IF** you want to decorate your home with contemporary crafts items, you'll find ideas and suggestions in Our Life.
- IF** you need to entertain a child, you'll find stories and games for children in Our Life.

#

And remember, share your enthusiasm about Our Life with a friend. Keep in mind that every subscription helps build a solid financial base for the future growth of our publication. Send \$13 for your own, or a gift subscription, to Our Life, 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

наше харчування

ДРІБНЕ ДРІЖДЖЕВЕ ПЕЧИВО

1. БУЛОЧКИ З ХРУПКОЮ ШКУРИНКОЮ:

- 1 торбинка сухих дріжджів
- 1 горнятко теплої води
- 1 ложка цукру
- 1 чайна ложка соли
- 2 ложки топленого товщу
- 4 горнятка борошна
- 2 білки збиті на шум

В четвертині води розпустити дріжджі. До решти води в мисці додати цукор, сіль, товщ і одно горнятко борошна, добре розбити електричним мішалом, додати дріжджі і білки. Домішувати борошно, щоб тісто вийшло м'яке. Місити 8-10 хвилин. Поділити тісто на 24 частинки і з кожної виробити гладоньку округлу кульку. Складати на змащеному листі 2½ (два і пів) інча віддалені від себе. Нехай ростуть в теплому місці 45 хвилин. Піч нагріти до температури 450 Ф. На дно печі вставити велику плоску ринку з кип'ячою водою. Над водою на "руштах" поставити булочки і пекти 20 хвилин.

РОГАЛИКИ З МАСЛЯНКОЮ:

- 3 1/2 горнятка борошна
- 2 ложки цукру
- 1 чайна ложка соли
- 1/8 чайної ложки соди до печива
- 1 торбинка сухих дріжджів
- 1/2 горнятка маслянки
- 1/2 горнятка кип'ячої води
- 1/4 горнятка (3 унц) масла
- + топлене масло.

Змішати 1 горнятко борошна, цукор, сіль і дріжджі. Маслянку з водою підогріти, щоб була добре тепла (120-130 Ф.) і додати до попереднього. Електричним мішалом збивати на середній швидкості 2 хвилини, додати пів горнятка борошна і збивати на високій швидкості ще 2 хв. Домішати решту борошна і добре вимісити рукою 10 хвилин.

Л. ГРИЦІВ

Тісто вставити до миски змащеної олією, змастити верх тіста, накрити полотняним платком, та в теплі залишити 1 годину хай підрастає. Тісто притиснути п'ястком, щоб його об'єм зменшився та залишити ще 10 хвилин.

На посираній борошном стільниці, викачати з тіста 3 колеса, кожне посмарувати маслом, поділити на вісім клинців і звинуті як рогалики. Кінчик рогалика ставити під спід на змащеному листі, обидва ріжки звернути в одному напрямі. Поміж рогаликами залишити 2" віддалі. Тепер накрити і знова залишити, щоб підросли 1 годину.

Пекти в нагрітій печі на 375 Ф. 10-15 хвилин. Зверху горячі посмарувати топленим маслом.

3. МАСЛЯНІ РІЖКИ:

- 4 1/2 горнятка борошна
- 1/3 горнятка цукру
- 1 чайна ложка соли
- 2 торбинки сухих дріжджів
- 3/4 горнятка молока
- 1/2 горнятка води
- 3/4 горнятка масла (6 унцій)
- 2 яйця
- 4 ложки топленого масла
- натерта шкірка з цитрини
- 1 жовток
- 1 ложка води
- цукор

1 і пів горнятка борошна, 1/3 горнятка цукру, сіль і сухі дріжджі змішати разом. Молоко, воду і 3/4 горнятка масла загрити до 120 Ф. і влити до попереднього, бити на електричним мішалі 2 хвилини, додати 1/2 горнятка борошна, яйця і бити на високій швидкості ще 2 хв. Додати решту борошна, замісити, накрити щільно і сховати в холодильник найменше на 2 години, а то можна і на два дні.

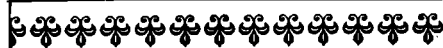
Виложити на стільницю, поділити на рівні чотири частини і розкачати на 12"-14" колеса, змастити тепленим маслом, посипати натертою шкіркою з цитрини, поділити на 8 клинців і звинуті в ріжки. Укладати на змащеному листі. Смакувати зверху жовтком змішаним з водою та посипати цукром. Як виростуть пекти на 400 Ф. 12-14 хвилин.

4. РІЖКИ З ГОРІШКАМИ:

- 1/2 горнятка квасної сметани
- 1 ложка кип'ячої води
- 1 торбинка сухих дріжджів
- 1/2 горнятка масла (м'якого)
- 2 горнятка борошна
- 2 жовтки
- 1 горнятко мелених волоських горіхів
- 1/2 горнятка цукру
- 1 чайна ложка ванільового екстракту
- 2 білки твердо збиті на шум

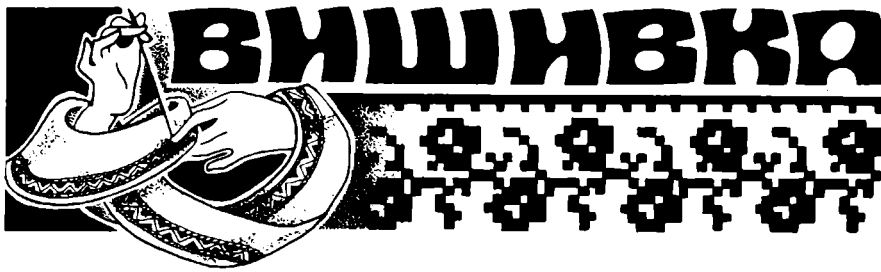
До сметани додати кип'ячу воду і в цьому розбавити дріжджі і мішати поки не розійдуться.

Масло і пів горнятка борошна даємо до миски і додаємо розбавлені дріжджі і б'ємо на низькій швидкості 1 хвилину. Додаємо жовтки і пів горнятка борошна і б'ємо 1 хвилину на середній швидкості. Додати решту борошна і замісити м'яке тісто. Поділити на три частини, звинуті в пластику і тримати в холодильнику 2 години до 2 днів. Горіхи, ванілю і цукор легко вимішати з білками. На стільниці, що є послана цукром пудрою викачати три кола 10" в промірі, порізати кожне на 8 клинців. В ширшому клинці накладати горіхової начинки та звивати як звичайні рогалики. Пекти 375 Ф. 20 хвилин. Ще горячі обсипати цукром пудрою, або прохолодити, а згодом полюкрувати.

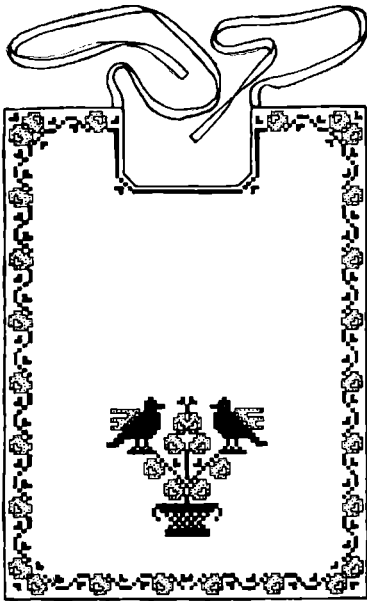
Проситься всіх дописувачів "Нашого Життя" посилати до редакції тільки оригінали дописів чи статей. Згідно з журналістичною практикою не подається копій статей, що були поміщені, чи переслані до інших газет чи журналів. Для кожної газети, чи журналу треба писати окрему вістку або статтю. Будемо вдячні, коли пресові референтки чи дописувачі будуть придержуватися тієї засади.

ВИШИВКА ДЛЯ НЕМОВЛЯТКА

Підбірідок ч. 2. Подібно уложена вишивка, як на попередньому. Внизу по середині вміщений взір із Поділля, що складається з двох пташків, уміщених кругом на рослині, що виростає з горщика. Цей мотив кругом обведений вузьким взірцем, що закінчується ззаду при шиї. Отвір на шию обведений чорним рядком. Вишивка виконана в двох кольорах — темносиньому й памаранжевому. Матеріал — панама, розміру 8 1/2 на 6 інчів. Взір виконаний хрестиками.

Наша дитинка потребує безліч підборідків. Чому не прикрасити їх вишивкою? Адже маємо цікаві мотиви, що до того надаються. Зокрема пташки в різній формі. Вони мило послужать нашому немовляткові при їжі.

Підбірідок ч. 1. До нього послужили нам узори з Буковини. Головний мотив узятий з жіночої сорочки або рушника. Це два пташки, звернуті дзьобами до рослини, що наслідує "дерево життя". У пташків бундючно піднятий хвіст. Середній мотив обведений відповідним тяглим мотивом, що замикається ззаду на шиї вузьким взірчиком. Взір виконаний хрестиком і стебнівкою у 5-ох кольорах — чорному, червоному, зеленому, жовтому й синьому. Матеріал — біла панама, розміру 9 X 7 інчів. Підбірідок обведений кругом вузьким рубцем, що закріплений мережкою "прутиком".

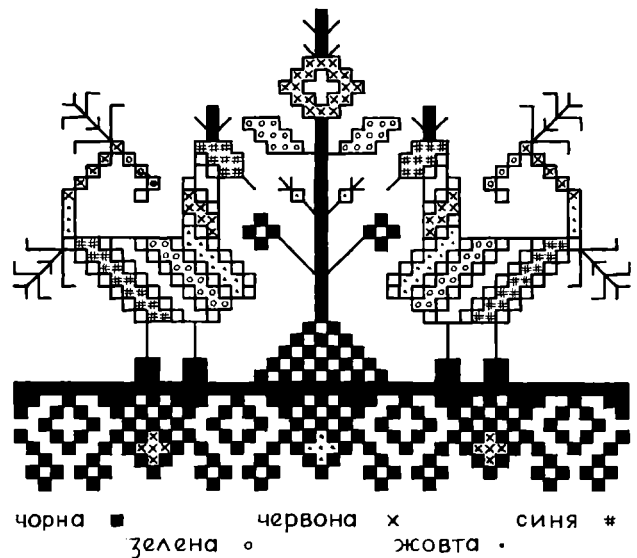
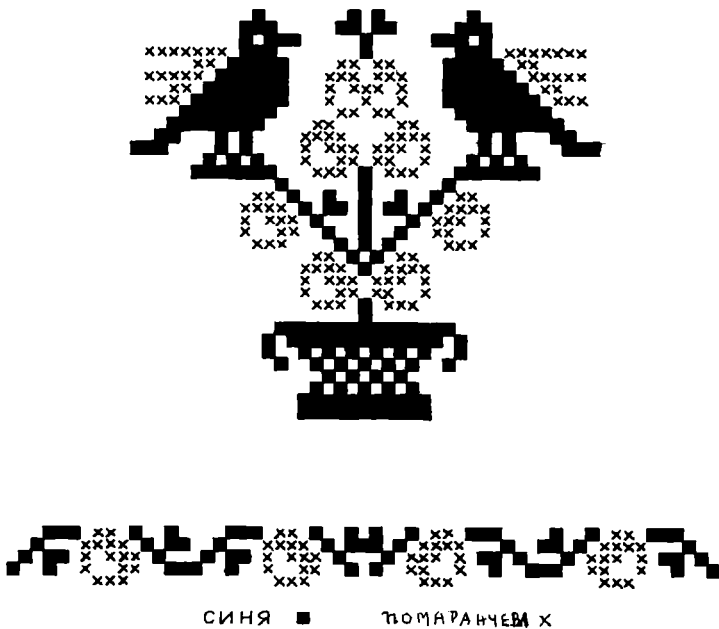
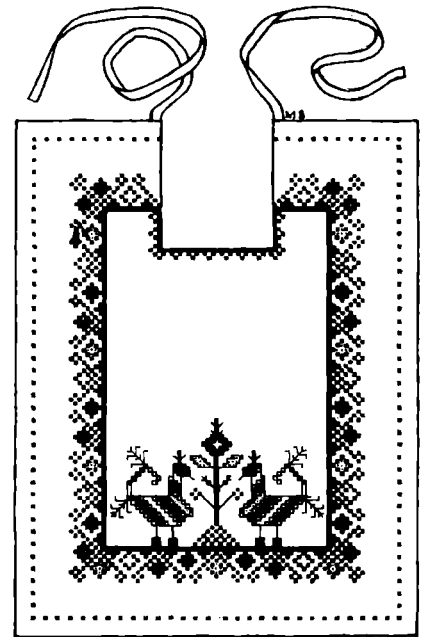
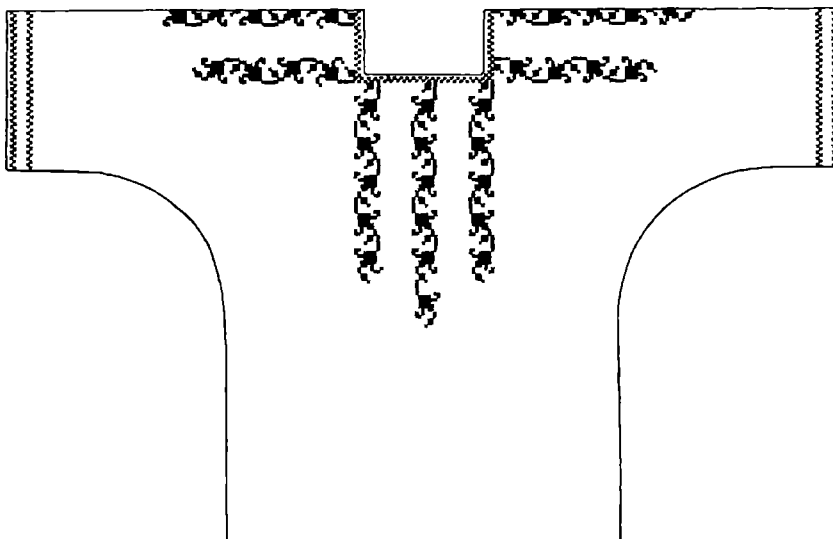

Рис. М. Винницька

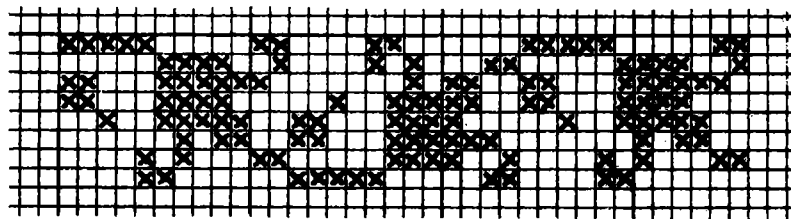
Сорочинка для немовлятка.
 Подвійно зложено панаму викроїти так, щоб дала отвір на шийку і рукавці. Під рукавцями зшити на машині, а потім обкинути білою ниткою. Ззаду панаму розкроїти й обкинути рубці білою ниткою. Так само обкинути допішний край сорочинки, яку будемо часто прати.

Вишивку вміщуємо на переді у трьох рядах і на плечах (раменах). Це вузький взірець, що його найчастіше зустрічаємо на Бойківщині. Виріз шиї і закінчення рукавців завернені до середини і обведені подвійним рядом хрестиків. Вишивка виконана в червоному кольорі.

До вишивання вживати ниток ДМЦ кольорів: чорна ■ ■ червона ч. 321, XXXX жовтою ч. 742 . . . зелена ч. 905 ●● помаранчева ч. 743 XXXX

**НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК
 ЦЕ АЛЬБОМИ ВЗОРІВ
 ДО ВИШИВАННЯ.
 ЗАМОВЛЯЙТЕ:
 UNWLA
 108 SECOND AVE.
 NEW YORK, N.Y. 10009**

СЕРЕД КВІТІВ І ЗЕЛЕНІ

АМАРИЛІС

Мало хатних квітів може рівнятися своєю красою з квіткою амариліс. Коли вона у повному розквіті, то наче горда красуня на інші квіти згори споглядає.

Квітка амариліс походить з тропічної Америки та західної Африки. Тут в північній Америці здобула собі велику популярність, бо справді вона дуже гарна.

На стрункому стеблі, що виростає з цибулі у вазонку цвітуть три, або й чотири квітки. Вирощують їх у кольорах: темно-червоних, рожевих, ясно-помаранчевих і білих. Виглядом квітка нагадує лелії. Ця красуня амариліс є незвичайно декоративна і не тяжко її плекати.

В крамницях з квітами можна купити цибулю. Треба оглянути, щоб цибуля була досить тверда і не дуже мала. Садити амариліс подібно, як і інші бульбові квіти, найкраще восени, або ранньою зимою. Садити лиш одну цибулю до вазонка. Розмір вазонка не повинен бути більший від цибулі як на 2-3 цілі. Цибуля не може бути закрита зовсім землею, 1-2 цілі мусять виставати понад рівень землі в вазонку. Землю можна купити в крамницях так, як для інших вазонкових квітів.

Можна домішати одну ложечку "бонміль" на один вазонок землі. Посаджену цибулю треба добре підляти і поставити на вікно, де соняшне світло буде світити на неї найменше 4 години денно. Більше її не підливається, аж покажеться новий гін листка чи пуп'яшки. Тоді починаємо підливати квітку регулярно, так, щоб земля була лише вогка. Поживу давати таку, як для всіх інших рослин в хаті, читаючи дуже уважно інструкції.

Квіт амариліс є досить витривалий, розцвілий може втриматися навіть два тижні. Часто як перецвітуть квіти на одному стеблі, з цибулі показується друге стебло з пуп'яшками. Коли амариліс зовсім перецвіте і стебло трохи пожовкне, треба це стебло обтяти попри саму цибулю. Регулярно підливати та додавати поживи. Літом можна винести в город і поставити так, щоб лише між листям дерев на вазонку світило сонце. Восени, як листя пожовкне обтяти зовсім, а вазонку з цибулею поставити в темнім холоднім кутку пивниці на відпочинок на 6-8 тижнів.

По відпочинку цибулю пересаджується в свіжу землю, до більшого вазонка. Добре підляти і знову поставити на соняшне вікно.

Наталка

ЗАКЛИК ДО ВІДДІЛІВ

Референтура суспільної опіки опікується "Бабусями", які мешкають у різних державах. Цю ділянку провадила довгі роки та дальше веде її Ольга Гнатик, членка 28-го Відділу та членка комісії суспільної опіки США. З огляду на великий зріст старших віком осіб є декілька "Бабусь", що ще не мають опікунів. Опікунами "Бабусь" є Відділи, які пожертували 100.00 дол. на цю допомогу. Минулого року було таких 15 Відділів. Тепер число "Бабусь" збільшилось — то звертаємося до Відділів — ДОПОМОЖІТЬ БАБУСЯМ!!!

ДОПИСИ З ДІЯЛЬНОСТІ

ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ ОКРУГИ ДІТРОЙТ

При головному столі зліва до права: Олена Климишин — секретарка кореспонденційна; Оріся Лончина — третя заступниця голови, Макр Блашкі — піяніст, Рома Дагдало — культурно-освітня референтка, о. Константин Височанський — парох церкви св. Йосафата, Марія Мурована — оперова співачка, Ліда Колодчин — голова Округної Управи СУА, о. Нестор Столярчук — парох

церкви св. Покрови, Марія Столярчук — дружина пароха, Люїза Сакс — статутова референтка Головної Управи, Соня Гейзен — перша заступниця голови, Марта Василькевич — голова Контрольної Комісії, Марта Єванович — секретарка, Марта Тарнавська — касирка, Надя Денисенко — друга заступниця голови.

"Den Soyuzanky" in the Region of Detroit. November 1981

Округна Управа Дітройту відзначила "День Союзянки" 8-го листопада 1981 р. в залі дому Українського Культурного Центру. Цей день в нашій Окрузі вже став традицією, став святом української жінки, став символом єдності зорганізованої сили нашого жіноцтва. Бути членкою Союзу Українок це привілей і гордість тих жінок, які зрозуміли свої обов'язки й зорганізовано працюють для нашої Церкви, громади й нашої батьківщини.

Велика зала Українського Культурного Центру виповнилася членками й громадянством, що засіли при гарно прибраних столах. Особливу увагу звертали на себе столи розставлені кругом залі, що їх прикрасили членки Відділів, портретами їхніх патронів і друкованою літературою про життя, творчість, працю і заслуги патронів. Голова святочного комітету Соня Гейзен відкрила імпрезу. о. К. Височанський, парох церкви св. Йосафата в Воррені провів молитву та поблагословив трапезу. По молитві відспівано гімни — американський і Союзу Українок. Американський гімн співала Марія Ясінська-Мурована, професійна співачка, що закінчила Музичну Академію співу й тепер є професором музики в Музичній Академії в Філадельфії.

По полуденку розпочалася програма свята, якою провела Оля Лісківська. Вона представила почесних

гостей і попросила голову Округної Управи Ліду Колодчин до святочного слова. Голова привітала гостей, членів і голів Відділів, а зокрема вітала нових членок союзянок. Вона згадала, що на терені Дітройту й околиці діє 16 Відділів СУА, в яких невтомні членки зберігають духа рідної культури.

Л. Колодчин подала характеристику поодиноким Відділів, які крім влаштування різних імпрез, базарів, фестивалів, пікніків, виставок, літературних вечорів, мають ще й свої спеціальні заінтересовання. Найстарші Відділи, це 5-ий, 23-ий, 26-ий. — Це наші піонери, що своєю мозольною працею при малих заробітках придбали тисячі доларів, які розподілили на церковні і громадські цілі в Америці й у рідному краю. Відділ 37-ий постійно вдержує зв'язки з американськими організаціями, та поширює добре ім'я про Україну. Відділ 45-ий особливо цікавиться українською вишивкою. Відділ 50-ий з Ен Арбору ширить правду про Україну серед академічного світу цього славного університетського міста. 53-ий Відділ опікується світличкою в українській суботній школі. Членки 56-го Відділу цікавляться народнім драматичним мистецтвом й через довгі роки гуртували молодь в драматичному гуртку, який провадила Бранка Кривуцька. Членки 58-го Відділу надзвичайно

активні в різних ділянках праці. Відділ 63-ї роками веде світличку Монтесорі та рік-річно влаштовує вишивані вечери. Відділ 76-ий перший організував світличку, яка існує вже 18 літ і щороку влаштовує дитячу вишивану забаву. Праця 80-го Відділу проходить в більшості над пізнанням українських традицій та звичаїв. Відділ 81-ий веде світличку та багато праці вложив у виконання історичних і регіональних одягів ляльок, які дістали признання не тільки в нашій окрузі, але й в цілій Америці. Відділ 94-ий у Флінті співпрацює з Інтернаціональним Інститутом. Відділ 95-ий це молоді мами, які цікавляться виховною працею й допомагають 81-му Відділові провадити світличку. Членки 96-го Відділу цікавляться суспільно-громадськими й виховними справами й разом з 63-ім Відділом влаштовують вишивані вечери.

В дальшій програмі Марія Ясінська-Мурована чарувала присутніх своїм милим і м'яким голосом і мистецьким виконанням арії "Радости Тетянки" з опери "Івасик Телесик" Фоменка, "Вернись побідником", арія з опери "Аїди", "Замела ніжні квіти зима" слова В. Сосюри, муз. Дремлюги, "Діброва зелена" муз. Гнатишина — "Гопак" (уринок з "Гайдамаків") муз. Муссорського, при супроводі піаніста Марка Блашке. С. Колодницька розвеселила присутніх читанням "Лист до куми". Присутні на залі задоволено оплескували всі точки виконавців, що надовго залишили по собі гарне враження. П. С. Гейзен, закриваючи свято, попросила о. Н. Столярчука, пароха церкви св. Покрови, провести молитву.

По закінченні свята відбувся виграш картин, дохід з якого всеціло призначений на будову дому для старших віком "Українського села". Мистці, що подарували свої картини на цілі "Українського села" — це Роман Бараник, Михайло Дмитренко, Михайло Гамула, Едвард Козак, Юрій Козак, Ярема Козак, Юрій Крохмалюк, Василь Кричевський, Ярослав Сурмач-Мілс, Ольга Остапак, Катерина Кричевська-Россандич, Галина Цісарук, Рем Багаутдин. Придбанням картин і цілою адміністрацією виграшу займалися членки Союзу Українок, під проводом Л. Колодчин.

Марія Зубаль,
пресова референтка

62-Й ВІДДІЛ СУА ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, ГЛЕН СПЕЙ, Н.Й.

(Хроніка за 1980 р.)

Відділ нараховує 39 членок. Головою вибрано Анну Косців. В 1980 р. Відділ відбув 8 сходин і 2 засідання управи.

19-го січня в день Свята Богоявлення, членки Відділу ходили по хатах щедрувати. Зібрані гроші призначено на висилку посилок і оплату листів до політ'язнів в Україні.

1-го березня Відділ влаштував ширші святочні сходи в честь Лесі Українки з програмою.

29-30-го березня влаштовано великодній базар. Одночасно в цій самій залі влаштовано виставку українського народного мистецтва і показовий стіл з українськими традиційними святочними стравами і печивом.

Квітень — голова і секретарка Відділу взяли участь в Окружнім З'їзді.

10-го травня Відділ влаштував "Свято Матері" з багатою програмою. Виконавцями програми були переважно членки Відділу.

Червень — заходами Відділу відбулася виставка

мистецьких праць бл. п. Христини Оленської.

15-16-го листопада влаштовано різдвяний базар показовий стіл з українськими традиційними стравами печивом.

Старанням референтки суспільної опіки Іванни Нички вислано 4 посилки з оджею до Бразилії.

Євгенія Баран,
секретарка

ІВАННА САВИЦЬКА В КЛІВЛЕНДІ

33-їй Відділ СУА ім. Лесі Українки в Клівленді вітав у себе 3-го жовтня письменницю Іванну Савицьку.

Цей літературний вечір, "Ой, верше мій верше", письменниця присвятила своїй дорогій і незабутній Лемківщині. Лемківські пісні виконувала Христина Карпевич.

Письменниця розповіла, що лемки почували себе українцями, були прив'язані до своєї землі, до свого обряду і плакали свою питому культуру.

Відвідавши недавно рідне село, застала там велику руїну. У селі відбувалися великі бої, лемки виселені, церква замінена на костюол.

Письменниця відчитала багато своїх нарисів про життя на Лемківщині, де вона народилась і зростала. Вона зуміла перенести присутніх в минуле Лемківщини, яку тепер нищить Польща. Свої оповідання — спомини передала присутнім з глибоким відчуттям, бо вони базовані на її власних переживаннях, вони писані з серцем і від душі. Присутні слухали з великою увагою і захопленням, нагороджуючи її рясними оплесками.

Громада, зокрема 33-їй Відділ СУА вдячні І. Савицькій за її вечір про Лемківщину. Письменниця зробила це безкорисно, не прийнявши гонорару.

Наступного дня 33-їй Відділ на ширших сходах знову вітав письменницю.

Присутні полинули думками в минуле, в роки своєї юности, бо дехто знав її ще з тих часів.

Голова Відділу, Міра Грабець щиро подякувала Іванні Савицькій за її приїзд до Клівленду і просила, щоб ще колись до нас завітала.

Степанія Городиська,
пресова референтка

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР В ЧІКАГО

В Українському Інституті Модерного Мистецтва відбулася 7-го листопада 1981 р. вартісна, добре підготована, культурна імпреза-літературний вечір поета Богдана Бойчука.

Спонзорами цієї імпрези були — Український Інститут Модерного Мистецтва та 84-тий Відділ СУА.

Вечір складався з чотирьох частин: 1. Слово про поета — професор Богдан Рубчак; 2. виступ поета — читання власних творів; 3. звуковий фотомонтаж — Юрій Миськів, Андрій Дурбак; 4. зустріч з поетом — Богданом Бойчуком.

Віра Боднарук голова 84-го Відділу СУА, і голова літературної секції Українського Інституту Модерного Мистецтва, відкрила вечір коротким словом про літературну творчість Богдана Бойчука. Проф. Богдан Рубчак в своєму слові про поета, з питомою собі оригінальністю та науковою обґрунтованістю зробив аналізу його творчості.

Богдан Бойчук читанням своїх творів зумів нав'язати живий контакт із слухачами, він хвилював їх до глибини душі своїми переживаннями з дитячих літ, коли померла йому мати:

Ми босі бігали стерниною життя,
аж дні до заходу вгиналися і гасли —
і не бачили в роздертих сорочках,
як мати захлиснулася червоним кашлем.

Слухачі любувалися його незвичайно оригінальними поетичними описами українського села, мозольної праці українського хлібороба:

Бо бертницькі поля і зруби
пашіли в мозолях стогів і хат
а Грицеву гору толочила худоба,
і вітер прохолодъ з діброви видихав.

Базу до звукового фотомонтажу, поему — "Подорож з учителем" гарною мовою, по мистецьки читав Юрій Миськів. Це вже другий його звуковий фотомонтаж базований на творі Б. Бойчука. Перший був опрацьований ще в 1974 р. для твору "Діалог знизу". Інші звукові фотомонтажі Ю. Миськова, які ми мали змогу бачити були базовані на працях дисидентів. Це були: "Голоси з другого світу", "Нема Алли Горської", "Тверді мелодії про Михайла Сороку" та "Переслідування Української Гельсінкської Групи". Тепер Ю. Миськів співпрацює з Б. Бойчуком і Ю. Солов'єм над більшою працею, яка буде готова в 1983 р., себто в 50-ліття голоду в Україні.

За технічне оформлення відповідальний був Андрій Дурбак. В праці при цьому монтажі допомагали старші пластуни: Марко Пілецький, Ігор Городиський та Іван Коцур.

На цьому місці складаємо признання і подяку творцям цього мистецького звукового фотомонтажу.

Дякуємо рівнож нашим постійним приятелям, що своєю присутністю піддержують нас в праці.

Марія Ріпецька
пресова референтка 84-го Відділу СУА

КУЛЬТУРНА ІМПРЕЗА "МУЗИКА СЛОВО"

В Ньюарку — Ірвінгтон

Ініціаторами цієї імпрези, яка відбулась 22 листопада 1981 р. в Українському Народньому Домі були: Український Музичний Інститут і 28-ий Відділ Союзу Українок Америки.

В програмі вечора, що його відкрила Оля Муссаковська, було коротке слово імпрезової референтки 28-го Відділу СУА Таїси Богданської про піаністку Дарію Гординську-Каранович та редакторку "Нашого Життя" Уляну Любич, які виконували програму.

Залю вивопнили любителі музики і мистецького слова. Між привяними ми вітали теперішню директорку Українського Музейного Інституту Наталію Котович.

Ввійшла на сцену, усміхнена, привітна, Дарія Каранович, як невтомна пропагаторка української музики, яка й надалі підтримує зв'язки з українським музичним світом та з великою любов'ю і експресією виказала багатство наших композиторів як: Барвінського, Ревуцького, Грудина, Нижанківського і Шопена. Редакторка "Нашого Життя" Уляна Любич відчитала спогади з життя Музичного Інституту ім. Миколи Лисенка у Львові, що був символом невмирущості української пісні. Бодай на хвилину ми мали змогу перенестись духом до нашого незабутнього Львова та живо відновити його в нашій уяві. А вже коли почуття, висловлене всьою силою до своєї матері, доходило до вершка, не в одного появились сльози на згадку тернистого шляху до Казахстану. Вечір пройшов у приємній атмосфері, привяні учасники нагородили виконавців програми оплесками та вручено китиці квітів як вияв вдячності. Опісля присутніх гостили кавою і солодким, про що подбали господарські референтки 28-го Відділу СУА

Іка — пресова референтка 28-го Відділу СУА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА У М

В світлу пам'ять Катерини Пелешок складають 500.00 дол. на Український Музей

Антін і Віра Шумейки.

В десяту річницю смерті мого незабутнього мужа **бл.п. Івана** складаю 100.00 дол. на Український Музей.

Текля Гусяк.

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Ольги Бабяк** складаю 20.00 дол. на Український Музей.

Ірена Бачинська.

В пам'ять моєї **Дорогої сестри Галі** складаю 20.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку.

Теодозія Остап.

У другу болючу річницю смерті дорогої матері **бл.п. Катерини Шипилявої** складаємо замість квітів 50.00 дол. на Український Музей.

Дочки: Анна Макух і Ольга Берч з родинами.
Сини: Богдан і Тарас Шипиляві з родинами.

В пам'ять нашого діда **Григорія Волосянського** в 26-ту річницю відходу у вічність, складаємо 20.00 дол. на Український Музей.

Ірена і Володимир Волосянські.

Замість квітів на могилу дорогої **бл.п. Надії Гаджери** складають 50.00 дол. на Український Музей.

Слава і Остап Олесницькі

В пам'ять мого покійного мужа **бл.п. Адама Гординського** складаю 50.00 дол. на Український Музей.

Марія Гординська.

Замість квітів на свіжу могилу нашого дорогого швагра **бл.п. д-ра Левка Дубаса** складаємо 25.00 дол. на Український Музей.

Лідія і інж. Володимир Гладкі.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. д-ра Левка Дубаса** на Український Музей в Нью-Йорку зложили: **по 50.00 дол.** Орест Гладкий з родиною, **Марія і Микола Гірняки, 20.00 дол.** — **Маріян і Ірена Гавури, по 10.00 дол.** Ірена Кашубинська, **Михайло Світлик, д-р Ю. і Т. Сілецькі.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Осипи Куровицької** складаю 10.00 дол. на Український Музей.

Стефанія Лісікевич.

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Гіларія Зарицького** складаємо 20.00 дол. на Український Музей.

Володимир і Христина Зарицькі.

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Софії Оришкевич-Малиновської** складаю 10.00 дол. на Український Музей.

Стефанія Гаврилук.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

31-го серпня 1981 р. 12-ий Відділ СУА та вся українська громада в Клівленді зазнала великої втрати, бо не стало в живих **св. п. Лесі Кусяк**, виробленої громадянки, активної членки СУА, матері, дружини, доньки та племінниці.

Покійна Александра Кусяк, з дому Мачалаба, народилася 19-го червня 1932 р. у Львові. Вже 10-літньою дівчинкою заправлялася до громадської праці. Разом зі сестрою Орисею помагала своїй мамі, членці Союзу Українок, возити харчі своїми санками хворим та полоненим до шпиталю при Билинській вулиці за німецької окупації.

В 1944 р. вона виїхала з родиною на еміграцію, опинившись в Австрії, в місті Зальцбург. Там ходила до української гімназії та стала членом пласту.

До Америки прибула в 1949 р., оселившись в Пармі, Огайо, де доповнила навчання та закінчила торговельні курси. В 1951 р. одружилася з Левком Кусякою і незабаром прийшли на світ дві доні, Ліда і Христя. Крім родинних обов'язків Леся працювала у кількох підприємствах по своєму фаху.

Покійна Леся Кусяк була примірною матір'ю і завжди була активною в тих громадських організаціях, де була найбільша потреба. Протягом кількох років сповняла обов'язки секретарки товариства Рідна Школа. Коли заснувався 12-ий Відділ СУА ім.

Олени Пчілки, Леся стала його членкою. У праці цього Відділу Леся була одною з найактивніших членок. Майже кожного року займала різні пости в управі Відділу, чи в Окружній Управі Огайо. Будучи вже тяжко хворою, прийняла (вдруге) пост голови Відділу, коли ситуація цього вимагала. Покійна Леся завжди була дуже позитивною і будууючою особистістю в громадським оточенню. Її оптимістичне наставлення — мовляв — все можна доконати і всяку ціль досягнути — заохочувало других до праці.

Крім праці в СУА, Александра Кусяк протягом кількох років була теж секретаркою Українських Злучених Організацій (УЗО — відділ УККА) в Клівленді. Також сповняла різні функції у різних громадських комітетах при влаштуванні поодиноких імпрез чи акцій.

Тому, з таким болем і смутком прийняла українська громада вістку про смерть загально шанованої Лесі Кусяк. А доказом цього була незчисленна кількість висловів співчуття і цвітів ще підчас її тяжкої недуги та після її смерті. Величезне число громадян взяли участь в похоронних відправах і мабуть усі союзнянки, з різних Відділів, гідно прощали свою посестру на місце вічного спочинку. Нехай пам'ять про св. п. Лесю Кусяк буде прикладом для других, а її завжди усмінене та життєрадісне обличчя хай пригадує нам поставу совісної та обов'язкової жінки — українки.

Надія Дейчаківська
12-ий Відділ СУА

Ділимося сумною вісткою із членством СУА, що відійшла ненадібно у вічність на 60-му році життя **Марія Сокопів**, членка 5-го Відділу СУА у Дітроїті. Покійна народилася у Верені в Галичині. До Америки приїхала 1951 р. Вона була довголітньою членкою 5-го Відділу СУА та кілька років була його секретаркою. Залишила у глибокому смутку двох доньок Маріану і Валентину, сестру Павлину і Анну та ближчу і дальшу родину тут і на Україні. Нехай американська земля буде їй легкою.

Управа і членки 5-го Відділу СУА
у Дітроїті

Ділимося сумною вісткою, що по короткій і тяжкій недужі 2-го жовтня 1981 р. відійшла у вічність **бл. п. Т. Кінаш**, посестра 105-го Відділу СУА у Статен Айленді. На протязі 10-ліття існування Відділу, Покійна була все в управі на пості касирки, або господарської референтки, а коли зайшла потреба рятувати Відділ перед ліквідацією, Покійна взяла на себе нелегкий обов'язок головодства.

Жертвенно і віддано працювала при церкві Тр. Тройці, де цілий час була головою Сестрицтва. Бл. п. Текля була скромної, лагідної і веселої вдачі, старалася створювати погідну, дружню атмосферу.

Всі її шанували і любили, не дивно, що звали її "Добра пані". Вона все була готова допомогти морально чи матеріально, коли зайшла потреба.

Похоронні відправи відбулися величаво з участю 4-ох священників (близьких приятелів Покійної), численних членів родини, парафіян і союзнянок.

Спи дорога Посестро, а пам'ять про Тебе остане між нами живою.

Замість квітів на свіжу могилу, союзнянки зложили на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 55 дол.

Марія Левицька

ОСТАННІЙ ДАРУНОК БЛ. П. Т. КІНАШ

*Хай спів дзвонів почуєш у гробі своїм
Пісню рідного краю чудову
Звук їх буде прощанням зі світом оцим
З Богом ідеш ти тепер на розмову.*

*Спи, посестро, спокійно в прибраній землі
Злоті сні про рідний край хай сняться Тобі
І китицю цих слів від нас усіх прийми,
Що так щиро любов'ю іскряться!*

В. Левінська,
імпрезова референтка

НАШИМ МАЛЯТАМ

ЗАМИРЕННЯ З ЗИМОЮ.

(Сценка)

РОЛЯНИК

ЗИМА:

Я холодная Зима,
В мене милости нема,
Я на людський плач німа,
Не благайте — все дарма!

ДІТИ:

Ми хлоп'ята і дівчата,
Взулись в теплі чоботята,
Нарядились у шапки,
Закрутились у хустки,
Вийшли зиму зустрічати.

ЗИМА:

Ей, глядіть. Я землю всю
Білим снігом притрушу.

ДІТИ:

Снігом нас не налякати,
В нас для снігу є санчата,
Гей, згори, згори з'їжджати
Будем хлопці і дівчата.

ЗИМА:

Мій Мороз усі квітки
Заморозить на кістки.

ДІТИ:

Та за те в нас на лиці
Розквітають рум'янци.

ЗИМА:

Я сердита, я весь світ
Закую в холодний лід.

ДІТИ:

Ми ж на совгах по льодочку
Будем мчатись на ставочку,
На ковзькому, на льоду,
Все забудемо біду.

ЗИМА:

Я пішлю великий вітер,
Зажену вас в хату, діти.

ДІТИ:

Швидші ми, як вітер твій,
Невсидючий буревій.
Наш рятунок не в утечі —
Ми йому покажем... плечі.

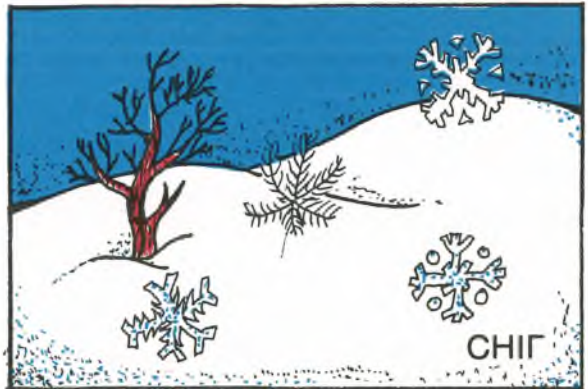
ЗИМА:

Бачу, що програла я,
За мала снага моя.
Помирімся краще, діти,
Хочу з вами в згоді жити.
Я обсіплю вас зірками,
срібляними квіточками.

Графіка Юрія Логвина. Київ.

ЗИМА

Рисувала Ельмира Геруляк

М	В	У	З	А	В	М	Б
О	І	З	И	М	Н	О	У
С	Т	И	Ш	Б	У	Р	Я
Н	Е	М	Я	З	Д	О	Щ
І	С	А	Н	К	И	З	А
Г	А	Т	У	М	А	Н	Н
Р	Н	С	Л	І	Д	О	К
А	Г	Р	А	Д	І	О	М

ЗИМНО ЛІД
МОРОЗ

ДАРКА МЕК КЕЙ

СНІЖИНКИ

Михайло прийшов з вулиці й приніс на рукаві декілька сніжинок. На холодній одежі вони не зразу танули. Це були гарненькі, пухнасті зірочки. Поки ми дивились — зірочки розтанули і замість них стали дрібненькі краплини води.

Так зникли сніжинки, а стала вода.

Замість квітів

На свіжу могилу бл.п. **Юрія Ганкевича**, мужа нашої членки, складаємо замість квітів 15.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" а п. Ані і Родині пересилаємо найщиріші співчуття

89-ий Відділ СУА
Кергенксон Н.Й.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Михайла Чремка**, мужа нашої членки **Іванни Чремко**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а пані **Іванці** висловлюємо наше щире співчуття

Управа і членки 33-го Відділу СУА
Парма, Огайо

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Ярослави Марк**, матері чоловіка нашої членки **Ніни Марк**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" та висловлюємо щире співчуття

Управа і членки 115-го Відділу СУА
Балтіmore, Мд.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Михайла Савки**, мужа довголітньої касирки нашого Відділу, складаємо на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 60.00 дол., а Родині висловлюємо щире співчуття.

членки 56-го Відділу СУА,
Дітройт

Замість квітів на могилу бл. п. **Матвія Політила**, батька членки 57-го Відділу СУА **Е. Ликтей**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

57-ий Відділ СУА в Ютиці

На свіжу могилу Старшини Української Галицької Армії бл. п. **Івана Лозинського**, батька нашої членки **Галини Лозинської-Харук**, складаємо замість квітів 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

74-ий Відділ СУА, Чикаго

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Марії Гнідь** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" складає 100.00 дол.

92-ий Відділ СУА, Мінвіль

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **д-ра Маркіяна Мігоцького**, брата наших членок **Зеновії Баран** і **Лідії Якимів**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Управа і членки 64-го Відділу СУА

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Марії Потороки**, матері нашої членки **Ніни Самокіш**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Управа і членки 64-го Відділу СУА

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Вісі Солонинки**, сестри нашої членки **Цецилії Дибайло**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", родині висловлюємо щире співчуття

65-ий Відділу СУА, Нью Бронсвик

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Марії Фориш**, сестри нашої членки **Лесі Папроцької**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", родині висловлюємо щире співчуття

65-ий Відділ СУА в Нью Бронсвик

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Анни Петрівської**, мами нашої членки **Тамари Панкевич**, складаємо 10.00 дол. на

Пресовий Фонд "Нашого Життя", а родині висловлюємо щире співчуття

65-ий Відділ СУА Нью Бронсвик

У шосту річницю смерті нашої найдорожчої, улюбленої та ніколи незабутньої **Мами бл. п. Мирослави з Зіноків Притули**, пересилаю 50.00 дол. на Пресовий Фонд "Наше Життя" та 50.00 дол. на Український Музей.

Д-р Христина Притула-Кузьмович

В першу болючу річницю смерті мого дорогого мужа бл. п. **Петра Гордійчука**, пересилаю 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Марія Гордійчук з Родиною

Замість квітів на могилу **Бабці** мого зятя, бл. п. **Романи Язичинської**, складаю 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Осипа Дудинська

В пам'ять дорогих бл. п. **судді в Сяноці Івана і Юліани Белей** 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", складають

Василь і Тетяна Дідошаки

Замість квітів на могилу нашого доброго приятеля бл. п. **Михайла Крижанівського** з **Рочестеру, Н. Й.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" складають

Олег і Уляна Омецінські 10.00 дол.,
Зеновія Білас 5.00 дол.

Замість квітів на свіжу могилу дорогого мені м'гр. **Остапа Гука** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Зеня Грабович

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Марії Гнідь** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" складають 10.00 дол.

Е. Прядка та С. Котенко

Замість квітів на могилу бл. п. **Матвія Політила** складають 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Евгенія і Ярослав Ликтей

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Олени з Кушніврів Питляр**, складаємо на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" 10.00 дол., а горем прибитій родині передаємо вислови найглибшого співчуття.

Наталія і Михайло Клецорі
Равдон, Квебек, Канада

У пам'ять бл. п. **д-ра Володимира Савчака** складаємо на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" 10.00 дол., а опечаленій родині Покійного висловлюємо щире співчуття

Наталія і Михайло Клецорі
Равдон, Квебек, Канада

УКРАЇНСЬКІ НАЗВИ З КУХОВАРСТВА Й ХАРЧУВАННЯ

Упорядкувала **Наталія Чапленко**.
Вийшли друком в Нью-Йорку 1980 р. заходами
Союзу Українок Америки.

Ціна 6 дол.

Замовляти:

UNWLA
108 Second Ave.,
New York, N. Y. 10003

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невірних і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Аноніми не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 — 1 і по полудні від 3 — 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

19-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

Загальні збори Відділу відбулися 12-го грудня 1981 р. Вибрано управу у такому складі: Марія Спірала — голова, Катя Великорідько — заступниця голови, Мирося Глушок — протоколярна секретарка, Зенія Онищук — кореспонденційна секретарка від 19-го XII 1981, Оля Великорідько — кореспонденційна секретарка від 1-го червня 1982 р., Марійка Мицик — касирка, Ірена Мізюк, Галина Пасічна, Надя Гафткович — господарські референтки, Леся Городиська — пресова референтка, Наталка Кузик — зв'язкова, Тамара Веремієнко і Зеня Онишкевич — референтки суспільної опіки, Марійка Глушок і Леся Сенік — культурно-освітні референтки мистецькі і імпрезові, Аня Надрага — організаційна референтка. Контрольна Комісія: Марійка Спірала, Леся Городиська. Хронікарка — Леся Сенік. Вільна членка — Надя Фат.

Марія Спірала

64-ИЙ ВІДДІЛ СУА, НЬЮ-ЙОРК, Н. Й.

Річні загальні збори Відділу відбулися 20-го грудня 1981 р. Окружну Управу репрезентувала Надія Савчук.

До управи ввійшли: Христя Навроцька — голова, Ніна Самокіш — заступниця голови, Марія Ржепецька — протоколярна і кореспонденційна секретарка, Марія Даниш — фінансова секретарка, Ірина Гошовська — касирка.

Референтками стали: Володимира Івануса і Любов Раковська — організаційні, Оксана І. Щурова — культурно-освітня, Дарія Костів — виховна, Олена Качала — мистецька, Марія Карпевич і Ярослава Салик — імпрезові, Люба Артимішин —

пресова, Галя Кіляр і Євгенія Корчинська — суспільної опіки.

Володимира Івануса — делегатка до Об'єднаного Комітету.

Контрольна Комісія: Марія Савицька — голова, Марія Барагура і Марія Береза — члени, Ірена Комар і Кіра Скоробогата — заступниці.

Люба Артимішин,
пресова референтка

71-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ДЖЕРЗІ СІТІ, Н.ДЖ.

Річні загальні збори Відділу відбулися 3-го січня 1982 р. в присутності Наді Савчук, культурно-освітньої референтки Окружної Управи Нью-Йорк.

Вибрано нову управу в складі: Галина Гаврилюк — голова, Галина Білик — заступниця голови, Стефа Штомпіль — секретарка, Стефа Мацяк — касирка. Референтки: Ольга Литвинка — організаційна, Євгенія Рубчак — культурно-освітня й імпрезова, Катерина Коць — пресова, Анна Струк — господарська, Параскевія Шеремета і Стефанія Білоус — суспільної опіки.

Контрольна Комісія: голова — Ніна Ковбаснюк, члени — Анна Вішка й Марія Куца.

82 -ИЙ ВІДДІЛ СУА — НЬЮ-ЙОРК.

Річні загальні збори Відділу відбулися 3-го січня 1982 р. в присутності голови Окружної Управи — Оксани Щурової.

Нову управу вибрано в такому складі:

Софія Серафим — голова, Олександра Кіршак — заступниця голови, Леонтина Гошовська — секретарка, Надія Попель — касирка. Референтки: Іванна Клим — культурно-освітня, Ірина Крамарчук — пресова, Домініка Керницька — організаційна, Ольга Трачук — мистецька, Теодора Бриттан — виховна, Ольга Гірна — суспільної опіки, Юлія Крися, Лідія Волосянська, Олена Смулка і Анна Стасів — господарські. Контрольна комісія: Іванна Савицька — голова, Ольга Соневицька і Олена Лиско — члени, Олена Назар і Антонина Звадюк — заступниці.

Ірина Крамарчук,
пресова референтка

**ПРИСИЛАЙТЕ
ПЕРЕДПЛАТУ!**

"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined — by Ukrainian Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., N. Y., N. Y. 10003

Subscription in the United States of America \$13.00, half year \$7.00, single copy \$1.30.

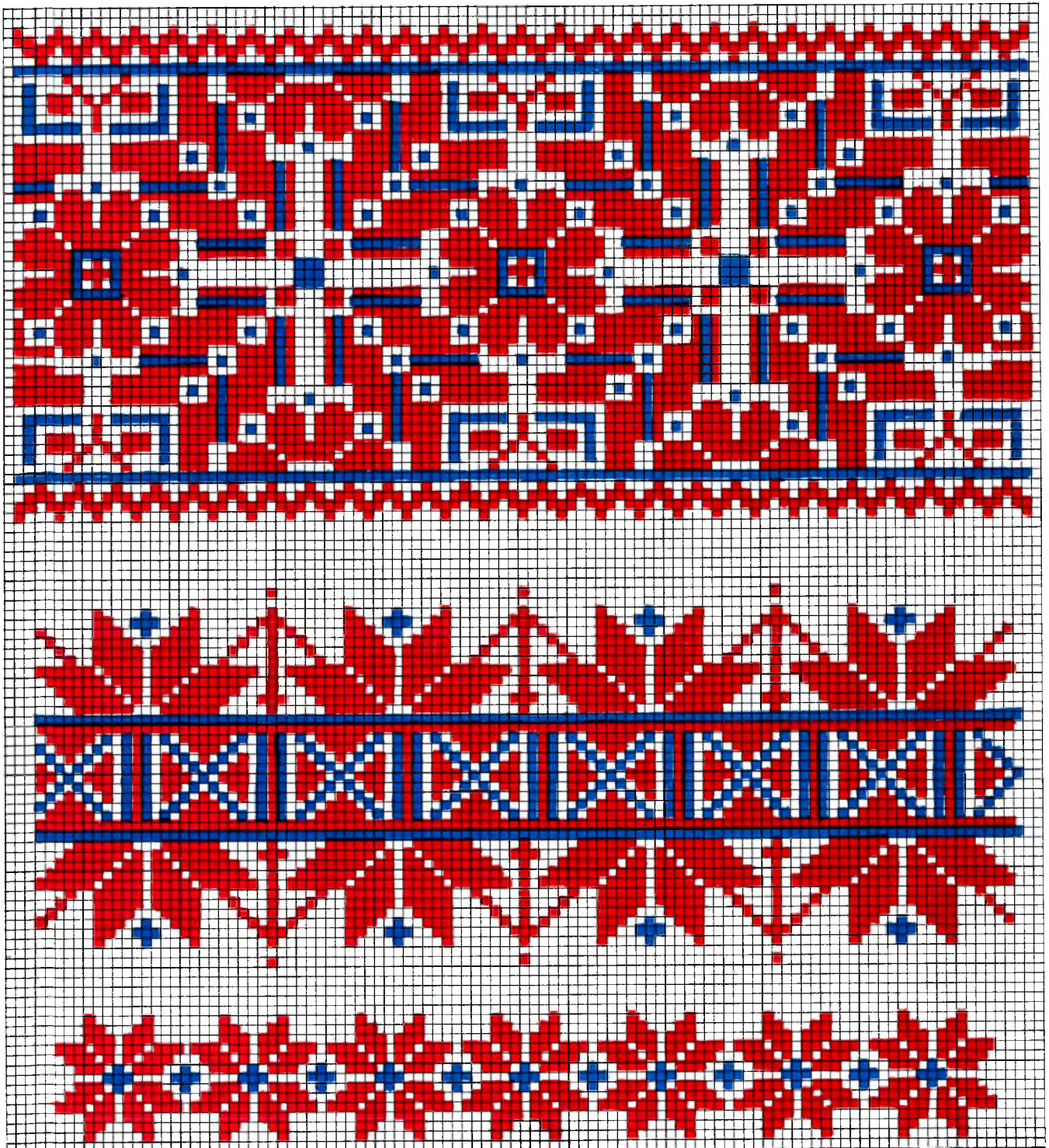
COUNTRIES OTHER THAN U. S. (with the exception of South America) may send the subscription in their currency, which will equal the amount of 13.00 American dollars.

ПЕРЕДПЛАТА В США: річна ... 13.00 дол. піврічна 7.00 дол. Поодинокое число 1.30 дол.

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США (за винятком Південної Америки) можуть вплачувати у своїй валюті, в сумі яка дорівнює вартості 13.00 американських доларів.

Printed in U. S. A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N. J., 07011
©Copyright 1981 Ukrainian Women's League of America, Inc.

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y. and at additional
mailing offices" Return to "Our Life" Magazine, (USPS 414-660)
108 Second Ave. New York, N. Y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Волинські взори із збірки о. д-ра Юрія Шумовського (власність Українського Музею). 1) Село Ставок, пов. Костопіль. Рушник 18 ст. 2) Село Степань пов. Костопіль. Рушник 19 ст. 3) Село Степань, пов. Костопіль 19 ст. Вишивати нитками Д. М. С. червона ч. 321; синя ч. 517. Рисувала Ольга Трачук.